

Xanh Như Mây Trời

Nguyễn Thị Như An

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương Kết](#)

Nguyễn Thị Như An

Xanh Như Mây Trời

Chương 1

Thịnh ơi Thịnh, cái quần pant màu hồng của tao đâu rồi hả Thịnh?

Giọng chị Thanh cao và trong vút vọng lên từ dưới nhà. Thịnh đang lui cui ủi đồng quần áo trong phòng, hét to:

- Em đâu có biết. Mới thấy chị mặc hôm qua hôm kia gì đó mà.

- Ủa, thì tao mới mặc đây mà bây giờ lạc đâu mới tức. Đâu mà coi trong đồng quần áo mà đang ủi có nó không?

Thịnh dựng bàn ủi lên, lấy tay lục tung đồng quần áo lên tìm nhưng không thấy cái quần màu hồng của chị Thanh đâu cả.

- Không có chị Thanh ơi! Em tìm trong đồng đồ rồi.

Có tiếng chị Thanh càu nhàu, rồi tiếng bà Diệp, mẹ của Thịnh:

- Hai đứa bay là con gái con đứa mà hờ một chút gì là la lên cho cả chợ nghe, như đầu máy xe lửa vậy đó. Chuyện gì thì cũng từ từ mà tìm, chị Tư xin nghỉ một tuần mà tụi bây làm tùm lum.

Chị Thanh:

- Tại chị Tư nghỉ đó chớ má. Lâu nay chuyện gì chỉ cũng lo cũng vất, bây giờ tụi con đâu có biết.

- Thì phải tập lần lần cho biết công biết việc chớ! Ai đời cô là con gái sắp đến tuổi lấy chồng rồi mà mỗi chuyện mỗi người khác lo. Mai này lấy chồng về nó cười cho thú vị đầu. Thiệt má rầu hết sức, như con Thịnh nó nhỏ hơn con mà con biết lo hơn con.

Giọng chị Thanh đầy hờn dỗi:

- Má lúc nào cũng khen con Thịnh hết trơn. Má nói nói nhỏ! Nhỏ gì đâu má, nó thua con có một tuổi hà...

Hai mẹ con bắt đầu khó chịu nhau. Thịnh cắm cúi vào công việc. Thịnh biết không nên chen vào những lúc như thế. Dạo sau này chị Thanh càng ngày càng đổi tính, chị ưa cãi lời má, dù những việc nhỏ nhất đến đâu. Thịnh biết má rất buồn nhưng má không tỏ lộ ra, vì trong nhà ai cũng cưng chị Thanh...

... Ông bà Diệp có tất cả năm người con. Anh Thái, chị Thanh, Thịnh và ba thằng em trai. Chỉ có hai người con gái là Thanh và Thịnh, nhưng trong nhà hầu như có một sự bất công đối với Thịnh. Ai cũng chùi chị Thanh... nhất là ba và anh Thái. Trừ má... má hiểu Thịnh và thương Thịnh nhất. Tuy là hai chị em ruột nhưng chị Thanh và Thịnh rất tương phản nhau. Chị Thanh đẹp lộng lẫy, sắc sảo bao nhiêu thì Thịnh bình thường bấy nhiêu nếu không muốn nói là... Thịnh xấu. Bởi vậy trong trường, bạn bè Thịnh cũng như bạn bè chị Thanh, đứa nào không biết rõ Thịnh và chị Thanh đều không tin chị Thanh là chị ruột của Thịnh! Chúng nó không tin cũng phải, vì với một khuôn mặt bầu bĩnh, mũi thanh tú, mắt to đen, môi hồng đẹp, chị Thanh mang nhan sắc của Tây Thi trong khi Thịnh có nước da ngâm đen hơi tái, khuôn mặt với những nét không cân xứng. Thịnh chính là tấm màn tô nổi cho nhan sắc cho Thanh.

Những ngày còn vô tư, những ngày chưa ý thức được về diện mạo tương quan thế nào với đời sống, Thịnh đã hồn nhiên sống như tất cả những đứa trẻ cùng lứa tuổi mình! Thế rồi càng lớn, càng hiểu, Thịnh càng thu mình vào như con ốc trong vỏ. Đời sống bỗng nhiên cô độc lạ lùng. Thịnh không thích may mặc đua đòi dù ba má có tiền cho Thịnh ăn diện như chúng bạn. Thịnh hiểu một điều, nghĩ đến đâu thì đau xót thật nhưng bắt buộc phải nhớ. Đó là trong khi quần áo đẹp làm tôn nét mỹ miều của chị Thanh bao nhiêu thì nó làm lộ rõ nét xấu xí củ Thịnh bấy nhiêu. Lâu ngày Thịnh đâm ra chỉ thích mặc áo dài trắng là màu đồng phục của trường. Bà Diệp là người mẹ tế nhị và thương con. Bà hiểu nỗi bất hạnh lớn nhất của người con gái là thiếu nhan sắc. Chính vì thế mà bà săn sóc đến Thịnh nhiều...

Tính tình hai chị em cũng không giống nhau... Chị Thanh ưa phô trương còn Thịnh, thích khép kín. Có lẽ một phần bản tính cũng do sự cô đơn mặc cảm mang lại...

Chồng quần áo đã vơi bớt. Thịnh tắt bàn ủi, ôm đồng áo quần của chị Thanh vào phòng, xếp lên ngăn tủ của chị cho ngay ngắn. Mấy hôm nay chị Tư giúp việc xin nghỉ đi thăm chồng, quần áo của hai chị em chưa ủi dồn đống, lại tiếng chị Thanh:

- Ủi đồ xong chưa Thịnh ơi!

- Chưa. Em còn ủi nhiều lắm.

- Thôi may đẹp bớt đi, xuống chỗ dùm tao lại đằng nhà nhỏ Dung chút xíu đi.

Thịnh định cãi lại nhưng nghĩ đến những câu gắt gỏng của chị Thanh, Thịnh lại thôi. Cô bé lững thững xuống thang lầu.

Chị Thanh đang đứng chờ sẵn ở phòng khách. Chị mặc quần ống thật rộng bằng mousselin in hoa, chiếc quần mà tháng trước chị đã cậy cục xin ba tiền mua cho bằng được... Trông chị Thanh thật đẹp. Thịnh chắc lưỡi khen:

- Chị mặc hoa sậm màu trông nổi và đẹp quá.

Chị Thanh chống nạnh hai tay, xoay một vòng cho hai ống quần rộng phất phơ quấn vào vòng chân. Chị mỉm cười.

- Hôm nay chắc trời mưa. Cóc mở miệng khen. May thật tình hay cho tao đi tào suốt đây?

Thịnh lắc đầu:

- Em khen thật đấy. À, mà sao chị không đi xích lô đến chị Dung đi, đi lại bắt em chở honda.

Chị Thanh bĩu môi:

- Xì, thôi đi may ời, xích lô bây giờ một cuốc mấy ngàn, đi một cuốc tao tốn tiền sao. Để dành tiền đi chơi.

Thịnh không nói gì, đi ra dắt xe. Chị Thanh đi sau lưng Thịnh. Chị bỗng nói:

- À, hay may đi chơi với bạn tao luôn.

- Mấy chị đi đâu vậy?

- Tụi tao đi coi phim. Hết sẩy à may?

Thịnh lắc đầu:

- Thôi, em không đi.

Sao thế?

- Em không thích.

Chị Thanh nhún vai:

- May thì chỉ có một câu đó! Không đi! Không thích! Không han! Tao không biết bao giờ may mới chịu khá được.

Thịnh im lặng đạp máy xe. Chị Thanh ngồi lên yên sau, vòng tay ôm ngang

người Thịnh. Cô bé khó chịu lạ lùng. Thịnh ghét nhất là những sự đụng chạm như vậy. Thịnh nhỏ giọng:

- Chị đừng ôm eo em.

Chị Thanh cao giọng:

- Gì kỳ vậy mà...

Thịnh nói dối:

- Em nhột chạy không được.

Chị Thanh căn nhắc “đủ chuyện” rồi sửa thế ngồi lại. Ngôi biệt thự song lập của gia đình Dung hiện ra. Chị Thanh đập tay vào vai Thịnh:

- Thôi tốp, tốp đi mà.

Chị nhảy xuống yên xe, dặn Thịnh:

- Ở nhà có ai hỏi tao, nói tao đi học thêm.

Rồi chị biến sau cổng. Thịnh queo xe trở về. Đầu óc cô bé lênh đênh cùng với màu trời thật đẹp. Thịnh bỗng nảy ý định chạy một vòng quanh thành phố. Cô bé không hiểu đi như thế để làm gì, nhưng từ lâu Thịnh vẫn thích được một mình xách xe chạy lòng vòng... chạy... chỉ để thấy mình và thành phố còn một chút gì gần gũi và thân thiết... để thấy mình cũng khá lớn. Năm nay mười bảy rồi, năm nay học lớp mười một rồi, ít sao? Má vẫn nói Thịnh đã lớn. Mà lớn để làm gì nhỉ? Thịnh thường lẩn thẩn tự hỏi như vậy! Như chị Thanh, lớn để lấy chồng! Như những người con gái khác mang một nhan sắc bình thường và trung bình, lớn để có một mái gia đình vừa phải, tạo lập một hạnh phúc hợp lý! Còn mình! Thịnh nghĩ, chắc chắn bao giờ mình có được như thế dù mình cầu mong... bởi vì Thịnh xấu... một người con gái xấu chính là một sai lầm của tạo hóa! Đáng lẽ không nên tạo ra... Những ý nghĩ chợt đến trong đầu làm Thịnh không chú ý đến chung quanh. Tiếng kèn một chiếc xe chạy bên cạnh làm Thịnh giật mình, mất thăng bằng, cô bé lạc tay lái tông đại vào một người con trai chạy chiếc xe Honda vừa từ sau vọt lên. Thịnh té nhào ra mặt đường trong khi người con trai cũng không hơn gì Thịnh. Hắn ta lồm cồm bò dậy không để ý đến chiếc xe đang chảy xăng loang mặt nhựa, gã con trai chạy lại đỡ Thịnh dậy.

- Cô có sao không?

Thịnh mắc cỡ đỏ mặt, vừa phủi quần áo vừa nhìn quanh quất. May mà

khoảng đường này vắng vẻ. Gã con trai hỏi lại, giọng lo lắng.

- Cô có sao không, cô?

Thịnh hoảng hồn, cô bé lắc nhanh:

- Dạ, không sao...

Rồi Thịnh cúi dựng chiếc Honda của mình nhưng người con trai đã nhanh miệng.

- Không cần, cô để tôi dựng xe cho. Cô đứng vào lề đi.

Thịnh cẩn môi bước xéo vào lề đường, dưới một gốc cây to. Người con trai dựng hai chiếc xe lên rồi cúi xuống sửa cho hai ống xăng đừng chảy nữa. Khi hẳn đứng lên đi lại phía Thịnh, hai bàn tay lấm lem vết dầu xe. Hẳn cười:

- Xong rồi

Ánh nắng mười giờ sáng chiếu trên khuôn mặt người con trai cùng với những bóng lá cây soi làm Thịnh bỗng nghe những mạch máu đang luân lưu trong cơ thể mình như ngưng đọng lại. Khuôn mặt hẳn ta có một nét duyên dáng thật dễ thương, nhất là nụ cười hẳn vừa có với Thịnh.

Cô bé cắn mạnh môi lấy lại tự chủ rồi nói:

- Cảm ơn anh nhiều.

- Tôi là Nghiêm. Xin lỗi cô, đã làm cô mất thì giờ và... xăng.

Câu giới thiệu tự nhiên và vui vẻ của Nghiêm làm Thịnh bớt rụt rè. Thịnh muốn tạo cho mình một nụ cười nhưng không dám vì Thịnh biết khi mình mỉm cười, khuôn mặt còn xấu hơn khi để tự nhiên. Có thể người sẽ chê Thịnh bất lịch sự, Thịnh... này nọ, nhưng không cần. Bởi vì như từ bao giờ, Thịnh hiểu mình là kẻ sẽ không bao giờ nhận được những đặc ân của tạo hóa. Gặp Nghiêm bởi một tình cờ buổi sáng mình thích rong chơi rồi chia tay, là hết.

Tiếng Nghiêm:

- Xin lỗi cô... cô...

- Toàn Thịnh.

- ... Cô Thịnh. Bây giờ chúng ta có thể tiếp tục đi được rồi. Xe cô không hỏng đâu.

Thịnh hơi giật mình như vừa được lôi khỏi cơn mơ! Thì ra là vậy. Nghiêm

đâu có muốn làm quen với mình. Chỉ là những lịch sự bình thường. Chỉ là những xã giao sơ đẳng. Thịnh bỗng tức mình sao hay nghĩ viễn vông. Khuôn mặt cô bỗng chùng xuống một cách không giấu giếm.

Nghiêm nhìn vào khuôn mặt đó, anh bỗng nói:

- Tôi xin phép... hộ tống Thịnh về đến nhà, nếu Thịnh cho phép.

Thịnh thấy chán nản lạ,, cô bé lắc đầu:

- Dạ thôi, cảm ơn anh. Tôi đi một mình được rồi.

- Nhưng tôi đi theo... để phòng Thịnh lại mơ mộng rồi ngã xe một lần nữa thì sao.

Câu nói đùa của Nghiêm làm Thịnh ngượng chín người. Sao anh chàng lại biết là Thịnh mơ mộng? Có lẽ anh ta chỉ đoán mò. Thịnh không nói gì thêm, leo lên đạp máy xe nhưng Thịnh giữ tốc độ vừa phải.

Nghiêm chạy xe bên cạnh Thịnh, anh gợi chuyện:

- Chắc Thịnh còn đi học?

- Thịnh học ở đâu vậy?

- Tôi học Lê Quý Đôn.

- Chắc cô Thịnh học giỏi lắm?

Thịnh bỗng chậm hẳn xe lại, quay nhìn Nghiêm xoi mói:

- Sao anh biết tôi học giỏi?

Một tia bối rối trong mắt Nghiêm. Tia bối rối làm Thịnh đau nhói trong lòng. Tuy Thịnh hỏi như thế, nhưng Thịnh đã hiểu vì sao! Tất cả, hay đa số những cô gái xấu đều học giỏi, đó hầu như là một định luật bù trừ. Mà cũng dễ hiểu! Những cô gái xấu thường không có ai theo tán tỉnh, không bị chia trí trong khi học, không lo những chuyện viễn vông nên học giỏi. Thế thôi.

Giọng Nghiêm thật buồn:

- Cô Thịnh giận tôi?

Thịnh chợt thấy cái vô lý của mình. Nếu Thịnh xấu, đó đâu phải là lỗi tại Nghiêm? Vả lại, Nghiêm chính là người con trai đầu tiên làm quen Thịnh, dù chỉ là sự làm quen... bất đắc dĩ!

Thịnh dịu lại:

- Dạ không, tôi chỉ ngại anh Nghiêm đưa tôi về thế này, mất thời giờ của anh.

Nghiêm lắc đầu:

- Sáng nay tôi rồi rảnh đi lang thang, không ngờ lại gặp Thịnh.

Thịnh nhủ thầm, phải rồi, anh rảnh rồi đi lang thang cho nên anh mới đưa tôi về, nếu anh có một người bạn, chắc anh đã đi ngay lúc này... Thịnh nghĩ để thấy cái phi lý của mình. Tại sao Thịnh cứ chuyên chú bắt lỗi Nghiêm từng li từng tý trong khi giữa Nghiêm và Thịnh chỉ là sơ giao? Hay Thịnh sợ mình sẽ nghĩ về Nghiêm nên ngay phút đầu tiên, Thịnh đánh bạt hình ảnh Nghiêm ra khỏi tâm thức mình? Thịnh tự phân tích nhưng không trả lời được...

Thịnh rà xe vào đầu ngõ:

- Sắp đến nhà của tôi.

Nghiêm ngược nhìn dãy lầu cao phía trong, cười:

- Chưa đến.

Thịnh cắn môi:

- Thôi xin phép.

Rồi cô bé vọt nhanh xe vào đường rộng như sợ sẽ mất cả can đảm từ biệt Nghiêm. Thịnh không dám quay lại nhìn phía sau để xem Nghiêm có nhìn theo mình, có đuổi theo mình? Cô bé sợ quay lại sẽ gặp một lẽ đường trống, Nghiêm đã bỏ đi...

Chị Thanh vừa thay áo vắt trên mặt giường nệm hỏi Thịnh:

- Ở nhà có ai kiếm tao không Thịnh?

Thịnh lăn người qua một bên tránh làm nhàu áo chị Thanh, đáp:

- Em không thấy ai.

Chị Thanh càu nhàu:

- Thằng cha khi chưa kìa. Hẹn sáng nay mang lấy cuốn sách lại cho người ta mà chết tiệt ở đâu.

Chị Thanh lôi bộ đồ lụa màu vàng, mặc vào rồi nằm lăn xuống cạnh Thịnh.

- Mệt quá.

Thịnh cười:

- Chị đi chơi về lăn nào cũng than mệt.

Chị Thanh gác một tay lên trán, lim dim mắt:

- Đi chơi mới mệt à mà. Cứ ru rú tối ngày ở nhà như mà thì làm sao biết mệt với khỏe.

Thịnh nhớ đến vụ đụng xe xảy ra sáng nay, cô bé định kể cho chị nghe nhưng nghĩ đến những câu giễu cợt sẽ có nơi chị Thanh, Thịnh lại thôi.

- Phim hay không, chị?

Thanh mở mắt ngay, vẻ mệt trên khuôn mặt bẽn mẫn nhường cho nét sôi động:

- Khởi chê. Thăng bé gì con của Robert Mitchum đó, đóng hết xây, mà biết không tụi nó phóng xe chạy bạt mạng, mình ngợp luôn.

Thịnh nhỏ giọng:

- Đóng phim mà, chị khéo nói, mấy cái cảnh đó khó gì.

Chị Thanh trề môi:

- Sức mấy. Phim thì phim chứ, cũng tùy diễn viên đóng. Có đứa đóng những pha hồi hộp mà mình ngồi coi cứ thấy tỉnh bơ bơ, chả xúc động một ly ông cụ nào... thằng nhỏ này đóng tuyệt quá.

Chị Thanh có vẻ chịu gãi diễn viên. Chị mơ màng:

- Mà biết, nó ăn mặc lè phè tối đa, vậy mà tao trông nó vẫn noble như thường...

Thịnh hỏi:

- Nữ diễn viên nào vậy chị?

- Olivia Hussey.

Thịnh im lặng. Chị Thanh trở người.

- Mà biết con nhỏ đó mà.

Thịnh cười lớn:

- Chị ngộ! Em làm sao biết.

- Nó đóng Roméo et Juliette, tao dẫn mà đi xem năm ngoái đó.

Thịnh chắc lưỡi:

- Thì chị phải nói rõ như vậy em mới nhớ.

Chị Thanh nhún vai chán nản.

- Nói chuyện phim với mà thật chán.

Im lặng. Một lúc sau chị Thịnh đã ngủ. Thịnh nằm bất động nhìn lên trần nhà. Vòng ánh sáng từ khung cửa tròn chiếu hắt tạo thành một đường nắng

thật đẹp. Chiều rồi! Thịnh mơ màng nghĩ đến buổi sáng. Một buổi sáng mình tình cờ thích lang thang và gặp Nghiêm. Lần đầu tiên Thịnh quen một người con trai. Ủ! Mà hình ảnh Nghiêm sao dễ thương, lôi cuốn quá làm Thịnh thấy như ru hồn vào những mơ xa bất chợt nào đó. Nụ cười trên khuôn mặt sáng, nụ cười của một sự trù mẫn thường xuyên. Không. Thịnh không có quyền nghĩ đến Nghiêm, Nghiêm xa lạ lắm, Nghiêm vô tình lắm. Chỉ là một buổi sáng.... Chỉ là những câu chuyện vu vơ không ngờ như thế rồi thôi. Nếu Thịnh là chị Thanh, Thịnh tin là sáng nay Nghiêm đã chạy theo Thịnh cho đến tận cổng nhà... Nhưng Thịnh lại là một cô bé xấu xí, vô duyên! Làm sao Nghiêm còn nuôi ý định một lần trở lại để thành thân quen nữa. Không. Thịnh không được phép nghĩ đến Nghiêm nữa. Thịnh phải bảo vệ cho đời sống tâm tư của Thịnh bằng cách không để hình ảnh Nghiêm xâm chiếm! Bất cứ giá nào! Đời đâu thể có hai lần tình cờ để Thịnh gặp Nghiêm nữa... Thịnh nghĩ, mình chưa thấy người con trai nào dễ thương như Nghiêm? Hay bởi vì Nghiêm chính là người con trai đầu tiên làm quen Thịnh cho nên cô bé bỗng thấy chung quanh Nghiêm một vùng hào quang sáng rỡ. Thịnh tô điểm cho hình ảnh đó để rồi Thịnh chỉ biết đứng xa mà chiêm ngưỡng Nghiêm thôi, bởi đến gần là điều không thể...

Có tiếng chị Thanh trở mình, chị càu nhàu:

- Nóng quá.

Thịnh nhỏ giọng:

- Chị chưa ngủ sao?

Chị Thanh ngáp dái:

- Chưa. Sao nực quá tao không ngủ được.

Thịnh cười nhẹ:

- Trời này mà chị than nực. Em đang muốn đắp mền đây.

Chị Thanh dài giọng:

- Mà y cò ma thấy mồ. Hở chút là lạnh với lẻo. Dậy mở dùm tao cái quạt trần đi.

Thịnh lăn mình:

- Em làm biếng dậy quá. Chị dậy mở đi.

Chị Thanh xì dài:

- Nếu tao siêng thì sức mấy tao nhờ mày. Với lại tao cũng hơi mệt. Mở dùm tao đi.

Thịnh lồm cồm ngồi dậy, vặn số nhỏ nhất. Chị Thanh la lên:

- Mở gì yếu xìu vậy. Mạnh chút nữa coi.

Thịnh nhún vai mở hết số. Chiếc quạt quay vù vù như muốn lìa. Cô bé từ từ tộp bột lại.

Thịnh leo trở lên giường, Thịnh bỗng muốn hỏi chị Thanh một chút về đời sống riêng tư của chị. Thịnh cũng không hiểu sao mình lại bỗng muốn như vậy? Có lẽ bây giờ tâm hồn Thịnh đang xôn xao như một biến động bất ngờ vừa chợt qua... Thịnh rụt rè:

- Chị Thanh này.

Chị Thanh vẫn không mở mắt:

- Gì?

- Chị chưa ngủ phải không?

Chị Thanh âm ừ:

- Chưa, sao?

- Buồn qua muốn nói chuyện với chị... cho vui.

Chị Thanh bỗng mở bừng mắt, dường như câu nói của Thịnh có tác dụng mạnh.

- Cha, nhỏ này bữa nay ghê quá ta, vui buồn gì nữa đây? Nói tao nghe coi.

Thịnh nhỏ giọng:

- Em thì đâu có gì... có điều... thích hỏi chị một vài điều, thí dụ như... khi chị quen một người con trai, chị cảm thấy thế nào.

Chị Thanh thở ra:

- Thì... thêm một cây si nữa chớ sao, mệt thêm một chút, phiền phức thêm một chút.

Bỗng chị lẩn người qua, nhìn thẳng vào mắt Thịnh:

- Sao bỗng nhiên hôm nay mày tò mò vậy?

Thịnh lúng túng như vừa bị bắt gặp làm một điều gì không phải. Cô bé lắc đầu:

- Dạ không... tại... tại em thấy nhiều người theo chị quá nên em hỏi.

Chị Thanh kiêu hãnh:

- Ừ, tao cũng mệt vì cái vụ nhiều tên theo tao, nhưng nghĩ cho kỹ, cũng... vô tội vạ, phải không mà? Có nhiều đứa con gái cả đời không ai để ý thì sao?

Câu nói vô tình của chị Thanh làm Thịnh muốn khóc, như em phải không chị Thanh, em đúng là con bé suốt đời không nên mộng tưởng về một đối tượng hiện hữu. Em chỉ nên xây dựng trong tâm thức mình những hình ảnh rất mộng cho đời sống nội tâm đỡ khô khan thế thôi.

Giọng chị Thanh bỗng trở nên soi mói.

- Hôm nay mà có gì lạ.

Thịnh trở nên buồn. Cô bé quên cái ý định hỏi chị Thanh về tình cảm của chị Thanh. Thịnh trầm giọng:

- Em mà có gì lạ đâu, chị? Em thì lúc nào cũng thế, và chỉ có thế mà thôi.

Chị Thanh hơi thương hại:

- Mà bi quan.

- Đôi khi. Nhưng có những ý nghĩ của em, rất thực mà vẫn bị hiểu lầm là bi quan, bởi một lẽ giản dị là ở em không thể có sự lạc quan.

Chị Thanh cười dài:

- Thôi, ngủ cho rồi. Nói chuyện với mà đem ba cái triết ra, tao nghe mệt quá.

Thịnh úp mặt xuống gối. Đáng lẽ em đã nói cho chị nghe rất nhiều về đời sống nội tâm em. Chị có một đời sống bên ngoài bình thản, thanh thoi tự ái chị được vượt ve, chị được suy tôn bởi bao nhiêu câu nói lịch sự, cử chỉ hào hoa. Còn em, em có một đời sống bên ngoài phẳng lặng và tầm thường, em hầu như không còn tự ái nữa vì em đã hiểu thân phận mình, em đã biết ép mình vào một khuôn khổ do mình đặt ra để sống... nhưng em vẫn có một đời sống nội tâm cho riêng em. Cuộc sống đó vẫn có thể nổi sóng... như buổi sáng hôm nay, tâm tự em đã xao động vì một người con trai lạ. Một người con trai thật dễ thương mà em đang cố tình tìm cách đẩy hẳn ra khỏi cái mặt hồ tâm tư đang lặng sóng của em. Thịnh thì thầm nói một mình mà như đang nói với chị Thanh. Giờ phút này Thịnh đang cần nói với một người nào cũng được, chút tâm tư nhỏ bé nhưng Thịnh hiểu mình không tìm được người để tâm sự... Chị Thanh thì như thế đó... Còn anh Thái, anh

xa lạ lắm, Thịnh có mấy khi trò chuyện với anh ngoài những công việc thường ngày. Thịnh nghĩ tới Hiền. Có thể khi gặp Hiền. Thịnh sẽ nói cho Hiền nghe... biết đâu Hiền sẽ có lời khuyên tốt cho Thịnh. Cô bé lim dim mắt, cố tình để dễ giấc ngủ bình an như chị Thanh nhưng không được. Hình như kể từ giờ phút gặp Nghiêm, đời sống Thịnh không hoàn toàn do Thịnh làm chủ nữa, mà nó còn bị chi phối bởi một thứ tình cảm chột đến mãnh liệt. Thịnh vẫn rất hiểu người ta chỉ gặp rồi quên, còn mình... sao vẫn nhớ. Cái nhớ đang làm khổ mình đây. Đôi lúc, Thịnh đã ao ước, phải chi mình chỉ là một cô bé quê mùa suốt tháng quanh năm lẫn quẩn xó vườn, mình đừng giao tiếp với xã hội văn minh, xã hội đầy những trình diễn thời trang, so sánh vật chất, có lẽ mình sẽ đỡ khổ hơn... Thịnh biết bạn bè đều hiểu Thịnh và thương Thịnh... chỉ có mẹ... mẹ mới là người đàn bà duy nhất hiểu Thịnh mà Thịnh có thể đặt vào tay mẹ tất cả lo âu của mình... nhưng bây giờ với hình ảnh Nghiêm chột đến, Thịnh thấy mình bỗng xa lạ với mẹ. Những điều đang làm khổ Thịnh, mẹ không thông cảm được.

Lâu nay, Thịnh vẫn chạy trốn với chính mình những ý nghĩ phơi trần như thế. Thịnh thấy sợ... không hiểu sao hôm nay Thịnh bỗng muốn phân tích mình thật kỹ... chẳng hiểu để làm gì? Để xót xa thêm một ít sao? Thịnh không biết đóng kịch, khi Thịnh đã sống thực thì cái sống thực đó được phơi bày như một bệnh nhân dưới ngọn đèn mở. Như chị Thanh đang nằm cạnh Thịnh ngon giấc, có bao giờ chị phải chật vật với những ý nghĩ này nọ đâu? Như những cô gái khác, có một nhan sắc bình thường? Có phải chỉ có Thịnh mới chìm mình trong những ý nghĩ đó?

Thịnh hiểu mình, hiểu đời sống trong ý nghĩ thu hẹp. Tất cả những bạn trai của chị Thanh đều hầu như không biết Thịnh, bởi mỗi khi có ai đến nhà, Thịnh đều rút lui vào phòng. Thịnh sợ những gặp gỡ bởi vì Thịnh chỉ thu mình trong thế giới riêng tư. Thế giới của mặc cảm, của khổ sở của những dẫn vật phi lý và không nguôi...

Chú thích:

* *Noble: quý phái, sang trọng, lịch lãm*

Nguyễn Thị Như An

Xanh Như Mây Trời

Chương 2

Hiền nhéo cánh tay Thịnh, nói nhỏ:

- Ê, chiều hôm qua gặp chị Thanh.

Thịnh nhìn bạn:

- Ở đâu?

- Trong café REX. Chị mày diện quá xá.

Thịnh hơi chau mày:

- Diện gì đâu? Chị tao vẫn thế.

Hiền bĩu môi:

- Ở đó mà vẫn thế! Bả đi với bạn trai sức mấy hồng diện. Mày thì cứ bình bả chậm chạp.

Thịnh lắc đầu:

- Không phải tao bình, nhưng diện hay không là quyền của chị tao, sao tụi bay ưa soi mói chi vậy?

Hiền cười khẩy:

- Nói là nói cho mày nghe cho vui vậy thôi, chứ bả là chị mày chứ có phải chị tao đâu mà tao lo.

Rồi chừng như nhìn thấy vẻ buồn rầu của bạn, Hiền nói nhỏ:

- Thôi đừng buồn tao.

Thịnh không nhìn bạn. Các cô bạn của Thịnh, không đứa nào ưa chị Thanh. Tụi nó bảo chị Thanh kênh kiệu, làm phách này nọ. Thịnh đã nhiều lần bình chị Thanh.

Thịnh nói với bạn:

- Hay là tụi mày thấy chị Thanh quá đẹp rồi tức?

Bọn bạn Thịnh đã cười dài:

- Xin lỗi mày a! Đời thiếu gì người đẹp mà người ta nhìn vào vẫn mến, vẫn cảm tình. Đồng ý là bà chị mày có đẹp đấy, nhưng tánh tình bả kênh quá, ai mà ưa. Như mày không đẹp mà sao tụi tao thương.

Tụi nó biết lỡ lời nên im luôn, nhưng câu nói của tụi bạn chính là hồi

chuông cáo chung cho những mộng vàng Thịnh đang manh nha xây đắp. Ủ, mình xấu thật mà. Ai cũng biết là mình xấu... Phải tự bằng lòng đi Thịnh. Hãy an nhiên mà sống đi Thịnh! Đừng bao giờ tìm cách đánh lừa mình cả Thịnh ạ...

Giọng nói của Hiền kéo Thịnh về thực tế:

- Lát nghỉ hai giờ sau đi chơi với bọn tao đi Thịnh.

Thịnh hỏi:

- Đi đâu.

- Thì.. đi vòng vòng vậy mà. Chứ còn sớm mà về nhà làm gì!

Thịnh nhìn lơ đãng qua cửa sổ, nghĩ đến căn nhà vắng hoe buổi sáng, nghĩ đến những nhộn nhịp thành phố sẽ làm mình xao lãng phần nào những phiền muộn đã đến.

Thịnh gật:

- Ủ, thì đi. Mà đến giờ tao phải trở lại trường đón chị Thanh đó.

Hiền “xì” một tiếng:

- Bà chị mà có khối người đón về ấy. Mà cứ kè kè theo bà làm như gác-đờ-co không bằng. Tao thấy bữa nào mà cũng ra cổng chờ bà thấy mồ luôn, rút cuộc bà đi xe khác về.

Thịnh hơi ngượng, nói lấp:

- Ủ thì thôi, không đón chị Thanh.

Bốn cô bé gọi xe xong đi vòng ra Lê Thánh Tôn. Hiền hỏi:

- Đi đâu?

Liên khoát tay:

- Đi cái đã. Mới gọi xe xong đã hô “đi đâu”. Qua bên cửa hàng tao chỉ cho tụi bay xem mấy cái quần đẹp ác liệt.

Mai nheo mắt:

- Chỉ cho xem, thềm thấy mồ rồi hông tiền mua cũng dzậy.

Liên rùn vai:

- Mà bi quan, thì cứ biết cái đã, khi nào có tiền là thốc lên mua liền.

Mai chê:

- Đồ trong đó bán mắc bỏ xừ. Tao thấy cứ mua vải về may là tiện nhất! Vừa vặn lại rẻ nữa.

Hiền góp:

- Con Mai nói vậy là lằm. Phải không Thịnh?

Thịnh lơ đãng:

- Ờ...

Liên chửi:

- Con khi này, đi với tụi tao mà hồn mày để tặn đâu đâu vậy? Hay lại tương tư anh chàng nào rồi?

Câu nói vô tình của bạn làm Thịnh giật mình, tưởng như Liên nhìn thấy ruột gan Thịnh, Thịnh nói nhanh:

- Mày chỉ nói bậy:

Liên gắt:

- Thì mày phải vui lên với tụi tao coi nào. Gì đâu mà mày bí xị như đưa đám.

Vòng vào cửa hàng. Cả bọn đi xăm xoi hàng vải. Thật lâu, Mai kêu:

- Đói quá tụi mày.

Thịnh tán đồng:

- Ừa đói thật. Kiểm gì ăn đi.

Liên hỏi:

- Tụi mày còn bao nhiêu, nếu khá thì mình hùn lại tao dẫn tụi mày vào quán này bán đồ Huế, hết xãy.

Hiền cười:

- Mày thì cái gì chứ cái ăn là sành nhất. Tao còn mấy ngàn. Còn Thịnh?

Liên góp số tiền của mình và các bạn cho vào tập:

- Lát tao trả tiền.

Mai bủ môi:

- Con này khôn dừ. Hôm nay nó muốn đóng vào công tử hào hoa phong nhã, chi tiền đưa ba cô nương đi ăn.

Liên chu môi:

- Chứ sao! Lâu lâu tụi mày phải cho tao lên chút xíu chứ. Thôi, đi về Lê Thánh Tôn!

Bốn đứa an tọa; Liên nói:

- Tao kêu bánh khoai nghe. Thịnh biết ăn bánh khoai không?

Thịnh lắc đầu:

- Đây là lần đầu tiên tao nghe.

- Vậy thì tốt, mày nên ăn cho biết món bánh trứ danh đất thần kinh hoa mộng này.

Liên kêu thức ăn. Một lúc sau, Mai hỏi:

- Gì lâu vậy mày?

Liên gật đầu:

- Phải lâu chứ, vì khi mày gọi người ta mới bắt đầu đổ bánh. Món bánh này phải vừa nóng vừa dòn mình chấm vào nước lèo ngọt ngọt ăn, chắc...

Cả bọn bật cười vì gương mặt nặng phần trình diễn của Liên. Thịnh chột ngược lên khi một cặp trai gái bước vào quán. Quả tim cô bé thắt lại như bị ai bóp chặt rồi chột nhẹ lâng lâng! Người con trai thoát trông giống Nghiêm... nhưng may quá, không phải. Thịnh chả hiểu sao mình lại nhẹ nhõm khi người này không phải là Nghiêm! Nếu là Nghiêm thì đã sao? Nghiêm có là gì của mình đâu và mình có là gì của Nghiêm đâu, tại sao lại buộc mình vào những mơ tưởng để tự đày đọa mình? Nghiêm... Nghiêm... một tình cờ buổi sáng rồi kéo theo những ước mơ làm xốn xang từng giấc ngủ trưa sáng. Nghiêm! Sao mà khuôn mặt dễ thương đến thế, nụ cười triu mến thân quen đến thế. Mình chỉ gặp một buổi sáng rồi đã xa mà tưởng chừng quen anh chàng từ lâu lắm rồi. Mà thôi đừng mơ tưởng Thịnh ơi!

Bà Diệp chiêm món cá thu. Thịnh đứng bên cạnh mẹ:

- Má à, mai mốt má làm món bánh khoái ăn đi má.

Bà Diệp hỏi không nhìn con:

- Má không biết món đó, chắc trong mình không có. Con ăn ở đâu rồi hả?

- Hôm trước nhỏ Liên dẫn con vào tiệm bánh Huế má à, mà... ngon ghê. Để hôm nào chị Tư đi chợ dặn chỉ mua đồ về làm ăn thử coi.

Bà Diệp cười:

- Làm được không đó cô, hay lại cho cả nhà ăn bột nhão như kỳ con Thanh làm bánh bột lọc.

Thịnh nhớ, một lần chị Thanh về khoe với cả nhà, chị học được món bánh lạ. Rồi chị hô đi mua đủ thứ món về, làm cả buổi sáng chủ nhật, trưa hôm

đó cả nhà dờ khóc dờ cười ăn những cái bánh nhão nhẹt! Thịnh nói:

- Con bảo đảm mà má. Nhưng cái này con phải đi mượn khuôn, bánh này đổ khuôn nhỏ bằng bàn tay thôi.

Bà Diệp trở miếng cá thu chiên vàng rồi đổ xốt cà chua vào. Mùi thơm làm đói bụng lạ... Có tiếng chuông reo ngoài cổng, bà Diệp bảo Thịnh:

- Chạy ra xem ai đến vậy Thịnh?

Thịnh lắc đầu:

- Có anh Thái về, thằng Thuận trên nhà đó mà.

Một thoáng sau, thằng Thuận ló đầu xuống hét:

- Chị Thịnh có khách!

Thịnh nhăn mũi trêu em:

- Xạo mà, ai kiếm tao.

Thuận gật đầu:

- Thật mà, có anh nào kiếm chị.

Thịnh nạt em:

- Thôi đừng đặt điều, lên nhà đi. Tao đâu có quen anh nào...

Thuận chưa kịp nói gì thì anh Thái đã bước xuống:

- Thịnh, có anh nào kiếm em.

Quả tim Thịnh đập nhanh trong lồng ngực. Ai kiếm mình? Mình đâu có quen ai? Bước chân Thịnh cuống quýt, cô bé khựng lại nơi khung cửa phòng khách? Nghiêm đó, màu sơ mi trắng, khuôn mặt rục rỡ của những ngày mình chờ đợi. Thịnh tưởng mình nhầm, nhưng chính là Nghiêm bằng xương bằng thịt!

Nghiêm mỉm cười chào Thịnh:

- Chắc Thịnh ngạc nhiên?

Thịnh cắn nhẹ môi, bỗng thấy mình ngượng nghịu và cứng đờ như tảng đá! Nói gì bây giờ trong lúc mình tưởng đã lãng quên! Không phải là một tình cờ nữa phải không anh Nghiêm, chính là sự cố ý... nhưng có phải vì mình? Tại sao đầu óc mình lâng lâng bàng hoàng thế này? Niềm vui chợt đến lớn quá làm ngợp hơi thở.

Thịnh ngời đôi diện Nghiêm:

- Sao... sao anh Nghiêm biết nhà?

Nghiêm gõ nhẹ những ngón tay dài xuống thành ghế:

- Tôi nhìn thấy Thịnh vào nhà hôm sáng đó.

Thịnh im lặng. Tiếng Nghiêm:

- Hình như Thịnh đang bận?

Thịnh lắc đầu:

- Dạ không!

- Sao Thịnh có vẻ không vui?

Thịnh cắn môi. Không lẽ Thịnh nói cho anh biết là Thịnh đang vui lắm sao? Niềm vui bất ngờ làm Thịnh choáng váng. Sao anh không đọc thấy những điều đó trong mắt Thịnh.

- Hôm đó về, Thịnh còn bị đau không?

- Không anh ạ, té... sơ sơ, đâu có sao?

Tiếng cười Nghiêm thật ấm:

- Vậy mà tôi cứ sợ Thịnh về bị ốm.

Thịnh xúc động. Lần đầu tiên một người có ý săn sóc đến Thịnh như vậy! Ước gì những lời nói của anh là sự thật! Ước gì anh đừng bao giờ làm Thịnh thất vọng, không khí im lặng nhưng sao Thịnh thấy dịu dàng quá, dễ thương quá!

Có tiếng xe ngừng trước nhà rồi, tiếng giày của chị Thanh đi vào. Chị dừng lại, hơi ngạc nhiên. Thịnh đành giới thiệu:

- Chị Thanh, chị của Thịnh. Anh Nghiêm.

Chị Thanh nhoẻn miệng cười. Nụ cười của chị đẹp rực rỡ, màu áo của chị đẹp rực rỡ và khuôn mặt chị đẹp rực rỡ. Thịnh bỗng muốn mình trở thành một tĩnh vật để không nhìn thấy nụ cười của chị... Thịnh bỗng thấy mình nên biến khỏi đây... khuôn mặt Nghiêm chột như nhòa nhạt!... Nghiêm nhìn chị Thanh gật đầu chào. Chị Thanh lịch sự:

- Hân hạnh được biết anh.

Đáng lẽ chị Thanh phải đi vào nhưng không hiểu sao chị vẫn chần chừ. Thịnh cắn môi mình muốn bật máu. Không khí bỗng trở nên nặng nề. Thịnh đứng lên nói nhỏ.

- Chị Thanh nói chuyện với anh Nghiêm hộ em. Em vào lấy nước.

Chị Thanh gật đầu, thật tự nhiên ngồi đối diện Nghiêm, Thịnh đi như chạy

ra khỏi phòng khách... Thịnh xuống bếp bảo chị Tư:

- Chị mang nước lên phòng khách hộ đi. Bà Diệp nhìn Thịnh khi thấy con gái không trở lên:

- Sao con không lên tiếp khách?

Thịnh lắc đầu:

- Dạ không. Chị Thanh nói chuyện dùm con.

Bà Diệp cau mày:

- Sao lại là con Thanh. Khách của con mà.

Thịnh tránh nhìn mẹ.

- Con nhúc đầu. Con lên phòng nghỉ đây, nếu chị Thanh có gọi con má nói dùm con.

Thịnh bước lên lầu. Những bước chân cô bé trở nên nặng nề như đeo đá. Thịnh buông mình xuống nệm. Giọng cười trong trẻo của chị Thanh vang lên khanh khách. Thịnh muốn bịt tai lại. Sao Nghiêm đến thăm mình làm gì! Những tưởng không còn nghĩ gì về Nghiêm nữa... và chị Thanh... và Nghiêm! Có lẽ mình nên thu xếp lại ý nghĩ đừng cho nó lãng du quá xa như vậy! Có lẽ mình nên chịu khó thực tế hơn và đừng mơ mộng nữa. Không có gì ở đời sống này dành cho mình ngoài sách vở và bạn bè. Ủ, Thịnh phải biết suy nghĩ. Thịnh phải tự chủ. Thịnh ơi! Thịnh ơi!

Thật lâu, chị Thanh mở cửa bước vào phòng. Chị đập chân Thịnh:

- Ngủ à?

Thịnh làm bộ mở mắt:

- Khách về rồi hả chị?

Chị Thanh cười:

- Con khi. Sao mày trốn biệt vậy.

- Em nhúc đầu.

Chị Thanh thay y phục, khuôn mặt như rạng rỡ hơn. Chị hỏi:

- Mày bắt ở đâu thằng bạn coi khá quá vậy?

Thịnh im lặng. Chị Thanh tiếp:

- Học Văn hả? Coi bô chứ há, nói chuyện nghe cũng được.

Thịnh lí nhí:

- Em không biết.

Chị Thanh phá lên cười:

- Con nhỏ này hay ạ. Bận mà mà mà không biết. Này, tao khai cho mà nghe nhé, hai mươi tuổi nè, Đại học Văn nè... ừ... gia đình ở xa nè... đủ chưa...

Cổ họng Thịnh như khô đắng, nghẹn lại. Tròng mắt rưng rưng. Thịnh trở mình nằm sấp để che dòng lệ sắp tuôn ra. Thịnh thấp giọng:

- Không phải bạn em.

Chị Thanh vẫn cười:

- Vậy là bạn tao chắc.

Chị xuống lầu, tiếng cười vẫn vang bên tai Thịnh. Câu nói vô tình của chị Thanh làm Thịnh thấy hợp lý. Ừ, thì là bạn chị. Nghiêm là bạn chị đúng hơn là bạn em. Mình quen biết Nghiêm trước, thế mà chị Thanh đã rõ tất cả về Nghiêm hơn mình rồi. Mình rụt rè, sợ sệt quá. Mình có lý khi cứ thu mình lại như vậy không? Có lẽ mình nên tập làm quen dần dần với những sự việc như vậy.

Chị Tư lên gọi xuống ăn cơm trưa. Thịnh đứng trước gương, tẩy xóa tàn tích của nỗi buồn trên khuôn mặt rồi bước xuống lầu.

Trưa nay ông Diệp đi vắng, bà Diệp hỏi Thịnh:

- Bớt chưa con?

Thịnh cúi mặt:

- Dạ đỡ rồi má.

Chị Thanh cười ròn rã:

- Coi chừng nó ốm tương tư ai đấy.

Thịnh muốn trách chị Thanh nhưng cô bé biết chị Thanh vô tâm và hời hợt. Trách chị làm gì! Chị có quá nhiều điểm phúc, đời sống dành tặng cho chị bao nhiêu hạnh phúc trong khi tước đoạt của mình tất cả...

Anh Thái bảo Thịnh:

- Ăn đi chứ. Gì mà như người mất hồn vậy.

Chị Thanh ồn ào kể chuyện đi chơi về. Thăng Thuận đòi đi coi phim, thằng Thiện đòi đi trại ngày mai. Thịnh ăn rất nhanh rồi cáo lui, lên phòng. Thịnh thèm được nằm một mình, cố dỗ giấc ngủ để quên đi...

Nguyễn Thị Như An

Xanh Như Mây Trời

Chương 3

Nghiêm hạ giọng:

- Sao lần trước đang nói chuyện với tôi, Thịnh đi đâu?

- Thịnh nhức đầu.

Ánh mắt Nghiêm nhìn Thịnh làm cô bé bối rối. Bàn tay Nghiêm gõ nhẹ như một thói quen nào đã có:

- Thịnh không dối tôi phải không?

Thịnh bối rối:

- Không. Thịnh không dối anh.

- Tôi chờ lâu không thấy Thịnh. Thanh bảo Thịnh ốm.

Thịnh bỗng nói:

- Có chị Thanh trên lầu. Để Thịnh gọi chị xuống nói chuyện cho vui.

Giọng Nghiêm trở nên khó hiểu:

- Sao lại cho vui, hả Thịnh?

Thịnh im lặng. Thịnh không hiểu sao mình lại nói với Nghiêm như vậy! Sao mình không can đảm để tiếp chuyện Nghiêm, sao mình muốn chạy trốn Nghiêm đến thế...

Chị Thanh xuất hiện từ lúc nào. Tóc cột cao, trông chị đẹp quý phái.

- Anh Nghiêm đến bao giờ thế?

Giọng chị trong như chim hót. Bao giờ cũng thế, đứng bên cạnh chị Thanh, Thịnh mất hết ý chí. Chị Thanh ngồi xuống salon .

Nghiêm đáp:

- Tôi cũng vừa đến.

Chị Thanh mời nước:

- Anh dùng nước đi chứ anh Nghiêm. Làm khách với bọn này hoài... Sao lâu nay anh không đến chơi?

Chị như thân với Nghiêm từ lâu. Thịnh thấy mình thừa thãi đến tội nghiệp khi Nghiêm và chị Thanh đối diện nhau. Vừa lúc đó, Hiền đến Thịnh mừng như bắt được vàng! Cô bé sẽ có lý do để tránh mặt Nghiêm. Thịnh giới

thiệt bạn rồi kéo tay Hiền lên lầu, Nghiêm nói với Thanh:

- Hình như Thịnh không thích tôi đến.

Tiếng chị Thanh:

- Con nhỏ đó như vậy, kệ nó, anh đừng để ý...

Thịnh đi như ma đuổi, Hiền hỏi bạn:

- Ai vậy mà?

- Bạn chị Thanh!

- Xạo! Bạn chị Thanh mà mà ngồi được nói chuyện như vậy tao cùi. Quen mà há?

Thịnh bỗng nổi cáu:

- Bạn ai thầy kệ, mà hỏi gì hỏi dữ vậy?

Rồi thấy mình vô lý, Thịnh nhỏ giọng:

- Tao xin lỗi mà!

Hiền không nói gì nhưng cô bé mơ hồ hiểu nỗi khổ tâm của đứa bạn thân.

Thịnh nằm xuống giường, Hiền nói:

- Định lại rủ mà đi mua ít sách. Tao thiếu nhiều lắm.

Thịnh chép miệng:

- Sao mà không lại đăng nhỏ Liên, nhỏ Mai? Tao lười đi đâu lắm.

Hiền thẳng thắn:

- Vì tao thương mà nhất, tao muốn cho mà đi chơi đây đó, mà cứ ru rú trong nhà hoài tao thấy mà khổ quá. Lúc sau này tao thấy mà buồn.

Hiền nói đúng. Sao Thịnh cứ rút lui vào bóng tối của đời sống trong khi đường sáng dành cho tất cả mọi người chứ không riêng một ai, Thịnh buồn bã:

- Tao cảm thấy... mình không được quyền sống bình thường như mọi người.

Hiền cau mặt:

- Sao mà nói thế?

Thịnh cười héo hắt:

- Mà còn hỏi tao câu đó sao?

Hiền gật gù:

- Tính tao ưa nói thẳng, nói gì mà đừng buồn. Tại mà có một bà chị quá

đẹp cho nên mà y hay mặc cảm này nọ. Mà y nên nhớ, mỗi người có một quan niệm thẩm mỹ riêng. Có người nhìn mà thấy... mà đẹp thì sao.

- Mà y đừng an ủi tao.

- Tao đồng ý là tao có an ủi mà y, nhưng trong câu nói của tao có phần lớn sự thật. Không tin, mà y cứ hỏi những người hiểu biết hơn tụi mình xem.

Thịnh nhếch môi:

- Cảm ơn mà y, mà y nói với tao thế cũng là đủ rồi, cần gì tao phải hỏi ai nữa.

Hiền kéo tay bạn:

- Thôi, vậy là hết thắc mắc phải không? Đi lựa sách với tao cho rồi.

Thịnh thay áo dài. Hiền nói:

- Mà y mặc áo màu xanh nhạt đi Thịnh, coi dịu nước da.

Thịnh lắc đầu:

- Tao mặc áo trắng quen rồi, mặc áo màu tao ngưỡng lắm.

- Vậy mà y may làm chi?

Thịnh cười nhẹ:

- Để... thờ! Đùa chứ, má tao cho vải thì tao may kéo má buồn... thật ra...

Cô bé bỏ lửng câu nói. Đôi bạn xuống lầu. Nhà không có cửa hông nên Thịnh và Hiền phải đi ngang phòng khách. Thịnh định làm lơ đi luôn nhưng chị Thanh đã gọi giật:

- Đi đâu đó Thịnh?

Thịnh bắt buộc phải dừng:

- Em đi lựa sách với Hiền. Xin phép anh Nghiêm.

Nghiêm gật nhẹ nhưng Thịnh đọc thấy trong mắt Nghiêm một điều gì dường như là nổi khố... Thịnh không dám tin là mình nghĩ đúng.

Chị Thanh xoay người một vòng trước gương. Chị đang mặc một bộ áo tắm hai mảnh thật đẹp mới lấy từ tiệm về. Bộ bikini màu vàng hoa đỏ làm tăng làn da mịn màng của da thịt chị. Nụ cười kiêu hãnh nở trên môi, chị Thanh nhìn Thịnh đang đứng cạnh:

- Sao mà y?

- May khéo quá.

Chị Thanh cười lớn:

- Chỉ may khéo thôi sao?

- Và đẹp nữa.

Chị Thanh lấy tay kéo nhẹ vòng dây sau lưng:

- Hơi chật, nhưng không sao. Tao chỉ ngán nó rộng.

Chị Thanh sắp đi Vũng Tàu với nhóm bạn bè chỉ. Chỉ đi có mấy ngày thôi nhưng chị Thanh cũng cậy cục xin ba tiền cho bằng được để may bộ đồ tắm này. Có thể nói, chị Thanh chỉ dồn tiền cho việc may mặc... Nhan sắc chị như thế, có lẽ cũng chả cần đến lụa là... Chị Thanh chặt lưỡi.

- Chà, kỳ này bọn tao đi chắc vui.

Thịnh hỏi:

- Chị không biết bơi mà đi Vũng Tàu nổi gì. Ra ngoài đó, chị mặc đồ tắm... đi dạo mát à?

Chị Thanh vẫn ngắm mình trong gương.

- Cần gì phải biết bơi mới mặc đồ tắm? Con này sao ngu tộ. Tao chỉ cần mặc... biểu diễn chơi thôi, phơi nắng không cũng đủ rồi. Mà đi với bọn tao không, tao giữ chỗ cho.

Thịnh lắc đầu:

- Em không hạp mấy vụ đi như vậy.

Chị Thanh bĩu môi:

- Mà chỉ hạp với ba cuốn sách thôi.

Chị xoay mình ngắm sau lưng một lần nữa rồi bắt đầu thay đồ. Thịnh hỏi:

- Sáng mai chị đi hả chị Thanh?

Chị Thanh gật đầu:

- Ừ! Bởi vậy mấy hôm nay tao cứ lo lấy áo quần không kịp... bây giờ thì yên tâm rồi. Mà leo lên kệ lục cái vali, tìm dùm tao hai cái quần short cũ...

Chị thu xếp đồ vào cái túi nhỏ mượn của anh Thái. Trông chị thật nôn nao.

Thịnh bỗng nghe thềm vô cùng những niềm vui vô tư của chị Thanh...

Tiếng chị Thanh:

- Mà muốn quà gì ngoài Vũng Tàu.

- Cho em một năm cát.

Chị Thanh trợn mắt:

- Nhỏ này điên hả. Xin gì không xin, xin cát.
- Vì chỉ có cát, chị mới không tốn tiền mua thôi.

Chị Thanh lườm Thịnh. Cô bé cười nhẹ rồi bỏ xuống lầu.

Thằng Thiện nhảy ba bậc một lên, suýt đụng phải Thịnh. Cô bé kêu lên:

- Thằng khỉ. Làm gì như chạy giặc vậy?

Thiện nhe răng cười:

- Em kiếm chị.

Thịnh ngạc nhiên:

- Kiếm tao chi?
- Anh Nghiêm tới kìa. Ảnh chờ chị này giờ... em tìm chị mà thấy cửa phòng đóng.

Thịnh nhớ chị Thanh cài cửa phòng để thay áo.

- Sao không gõ cửa.

Thịnh không đáp, bỏ đi xuống. Chị Thanh ló đầu ra:

- Gì đó?

Thịnh đáp nhỏ:

- Anh Nghiêm lại.

Thịnh biết mình sẽ không còn là khách của Nghiêm nữa. Chị Thanh sẽ lên, và câu chuyện sẽ đẩy Thịnh ra ngoài.

Chị Thanh nói lớn:

- Xuống nói dùm với ảnh tao xuống ngay bây giờ.

Thịnh chán nản lên phòng khách.

Khuôn mặt Nghiêm thân thuộc hết sức anh ngồi đó mà Thịnh ngỡ rất xa...

Tiếng chào thật nhỏ:

- Anh ạ!

Nụ cười làm ấm khoảng không gian hiện diện. Nụ cười làm sáng những tĩnh vật chung quanh.

- Thịnh ngủ trưa à?

Thịnh lắc đầu:

- Dạ không anh ạ. Tại Thiện không biết Thịnh ở trong phòng.

Ngưng một chút, cô bé ngập ngừng:

- Anh chờ tí xíu... Chị Thanh xuống bây giờ.

Khuôn mặt Nghiêm chột nghiêm hẳn lại:

- Thịnh!

- Dạ.

Tiếng “dạ” của người con gái nhỏ bé và mỏng manh. Có lẽ Nghiêm cũng đã đọc thấy trong âm thanh ngắn ngủi đó một cái gì thân thiết. Giọng anh nhỏ lại:

- Thịnh cứ nghĩ tôi đến thăm Thanh sao?

Thịnh cúi mặt:

- Không phải Thịnh nghĩ.

- Thế thì sao?

- Thịnh nhìn thấy.

- Có bao giờ Thịnh thấy là Thịnh nhìn lầm?

Thịnh ngược lên. Nụ cười héo hắt trên đôi môi khô. Có lẽ Thịnh không nhìn lầm đâu anh Nghiêm ạ. Chỉ có anh đang tự dối anh thôi... sao chị Thanh lâu xuống thế?...

Chị Thanh rạng rỡ đi xuống, Thịnh nghĩ chị đẹp quá, không riêng gì Nghiêm mà bất cứ một người con trai nào khi nhìn thấy chị cũng phải chiêm ngưỡng... sự chiêm ngưỡng của một kẻ nhàn du dành cho đóa hoa đẹp...

Chị Thanh chào Nghiêm, ngồi đối diện. Thịnh định rút lui nhưng Nghiêm giữ lại:

- Thịnh ngồi nói chuyện, lần nào tôi đến Thịnh cũng.. rút lui hết vậy.

Chị Thanh cười dòn:

- Con bé này nó nhát lắm anh ạ! Khách của Thanh đến nó trốn mất tiêu.

Nghiêm hạ giọng:

- Đó là khách của Thanh. Còn tôi, tôi không phải là khách của Thịnh sao?

Câu nói làm cho chị Thanh đỏ mặt. Có lẽ chị giận lắm. Chị muốn làm một cử chỉ gì hay nói một câu nào đó để cứu vãn tình thế nhưng không tìm ra. Nghiêm không biết rằng giữ Thịnh ở lại chỉ khổ Thịnh thêm. Có lẽ Nghiêm vô tình, Nghiêm chỉ nghĩ rằng giữ Thịnh lại nói chuyện... cho vui.

Chị Thanh cười gượng:

- Thanh vẫn la nó hoài... sống cho tự nhiên. À, mai bọn này đi Vũng Tàu.

Nghiêm có lẽ cũng nhận thấy nên chuyển đề tài câu chuyện, gật gù:

- Mùa này đi Vũng Tàu là nhất. Thế Thịnh và Thanh định đi bằng gì.

Chị Thanh lắc đầu:

- Không, Thịnh nó không đi. Thanh đi với tụi bạn.

Nghiêm im lặng. Một chút sau anh trầm giọng:

- Thịnh đã đi Vũng Tàu lần nào chưa, nếu chưa cũng nên đi một lần cho biết.

- Chưa anh ạ! Nhưng Thịnh không thích đi.

Nghiêm nói một chút về Vũng Tàu. Chị Thanh háo hức:

- Tụi này đi bằng xe nhà anh ạ. Mượn anh của nhỏ bạn lái nhưng... uống thuốc liều mới dám nhờ ông mãnh đó.. lái ghê thấy mồ.

Nghiêm gật đầu:

- Nên thận trọng một chút. Đường thành phố Vũng Tàu xe chạy nhiều. Đi chơi một chuyến lỡ có gì...

Chị Thanh chu môi:

- Chưa gì anh đã trù ẻo tụi này.

Nghiêm lắc đầu:

- Tôi chỉ có lời khuyên của một người đã trải qua, dạo trước có mấy thằng bạn đưa nhau đi ngoài đó, cũng lái xe nhà... cuối cùng, đưa ở đưa đi...

Chị Thanh rút vai:

- Eo ơi! Ghê thấy mồ! Thanh chưa đi mà nghe anh nói Thanh ớn lạnh.

Nghiêm lắc đầu nhẹ. Cái lắc đầu của một kẻ nhìn sự việc chung quanh với tất cả hờ hững...

Không có chị Thanh, buổi sáng chủ nhật căn nhà vắng lạ. Nếu chị Thanh ở nhà, chị đã mở cassette ồn ào nghe nhạc hoặc kéo bạn bè về kháo chuyện thật huyền ảo. Thịnh ngồi bên ghế salon, nhìn lọ hoa cắm mấy nhánh cúc tím thật dễ thương. Thịnh thích loại hoa này, loại hoa có vẻ mộc mạc đáng yêu, không hương nhưng dáng hoa thuần hậu. Nhìn những cánh hoa, Thịnh liên tưởng đến một cánh đồng rực rỡ những cỏ nội, hoa tươi. Cái sắc đồng quê luôn luôn gợi trong trí tưởng một ý nghĩ thanh bình...

Anh Thái vừa trở về. Thấy Thịnh anh ngạc nhiên:

- Ủa, Thịnh không đi với Thanh sao. Anh tưởng Thịnh đi lúc sáng rồi chứ.

Thịnh lắc đầu:

- Dạ không. Em ở nhà.

Anh Thái chép miệng:

- Năm nay là năm thi mà Thanh nó chơi hoài, anh ít thấy nó học hành.

Giọng anh Thái buồn. Anh lo và thương chị Thanh. Anh Thái lo cho tương lai các em nhưng anh ít khi gần gũi bọn Thịnh. Anh Thái mỉm cười:

- Còn Thịnh, nhàn dữ hả?

Thịnh mỉm cười nhẹ, đáp lời anh trầm lặng. Anh Thái bỏ vào nhà sau. Còn lại một mình. Cô bé lặng lẽ chống tay và cảm nhìn thẳng trước mặt. Kia là chiếc ghế Nghiêm vẫn đến và vẫn ngồi. Hôm nay nếu Nghiêm đến... ừ... nếu Nghiêm đến có lẽ mình sẽ tự nhiên hơn, thoải mái hơn... Không phải Thịnh ganh ghét với chị Thanh nhưng đứng trước chị, cái vẻ lộng lẩy của chị, Thịnh bối rối lạ. Không khí tĩnh mịch buổi sáng lặng lẽ quá, buộc tâm hồn người con gái quay về với buổi sáng nào... không ngôi...

Nguyễn Thị Như An

Xanh Như Mây Trời

Chương 4

Thịnh giờ tờ lịch cho rơi xuống đất! Hai tháng nay Thịnh tránh mặt Nghiêm. Trong nhà hầu như đã coi Nghiêm là bạn của chị Thanh mà quên đi Nghiêm đầu tiên là bạn Thịnh... Lần nào Nghiêm đến cũng chị Thanh tiếp chuyện. Mãi rồi ở nhà quen, Nghiêm đến là gọi chị Thanh... Kể cũng lạ, chị Thanh có nhiều bạn trai, thế mà không hiểu sao chị lại thích nói chuyện với Nghiêm! Thịnh không hiểu tương giao giữa hai người đã đi đến đâu... Thịnh chưa thấy Nghiêm mời chị Thanh đi chơi một lần nào... chỉ là những lần Nghiêm đến nhà thăm, thế thôi. Riêng chị Thanh, Thịnh thấy chị hơi thay đổi. Chị ít đi chơi, chị sợ... Nghiêm đến nhà mà không gặp chị.

Một lần, chị Thanh nói với Thịnh:

- Anh Nghiêm lạ ghê. Quen nhau lâu rồi mà tao thấy không thấy ảnh mời tao đi chơi lần nào.

Rồi chị cười khanh khách nhưng Thịnh nghe trong âm thanh tiếng cười có cả nỗi buồn... Có lẽ tự ái chị cũng bị tổn thương nặng nề! Tự ái của một người con gái đẹp bao giờ cũng mãnh liệt...

Vậy mà, riêng Thịnh, thỉnh thoảng Thịnh vẫn bắt gặp mình mơ mộng về Nghiêm, dù Thịnh đã gò mình vào một khuôn khổ khác... phải quên Nghiêm với bất cứ giá nào. Nhiều lúc Nghiêm đến, Thịnh nằm trên phòng, Thịnh muốn xuống nhà, nhìn Nghiêm một lần, Nghiêm với nụ cười triu mến, đôi mắt sáng... Nghiêm và Thịnh đã quen buổi sáng tình cờ... nhưng Thịnh không dám xuống. Thịnh sợ...

Thịnh vẫn ước mong mình được đi xa một chuyến, đi xa để quên! Nếu hè này được ba má cho phép, Thịnh sẽ xin về cô Hồng ở Cần Thơ chơi...

Chị Thanh thỉnh thoảng nói với Thịnh, anh chàng Nghiêm có vẻ vô gia cư nghề nghiệp, nghèo nàn quá. Thịnh biết, tính chị Thanh ưa xa hoa dù gia đình dư dật cho chị ăn tiêu. Chị Thanh chọn người yêu trên ba tiêu chuẩn. Con nhà giàu, học giỏi, đẹp trai. Nghiêm hội đủ hai điều kiện sau nhưng thiếu điều kiện đầu thì cũng... hơi lo. Thịnh cũng nghĩ vậy rồi cười thầm.

Mình khéo vẫn vợ dùm người...

Chị Thanh vừa đi phố với hai ba người bạn trở về. Chị hỏi Thịnh:

- Ở nhà anh Nghiêm có đến không?

Thịnh lắc đầu:

- Hình như không.

Chị Thanh cau có:

- Sao lại hình như? Có hay không mà ở nhà mà phải biết chứ.

- Em ở trên lầu không biết.

Chị Thanh làu bàu:

- Hồi này tao đi phố với hai đứa bạn, gặp ai giống anh Nghiêm... tao tính kêu ảnh mà rồi đi luôn, sợ ảnh gặp.

Thịnh nhòm dậy:

- Sao chị lại sợ anh Nghiêm gặp?

Chị Thanh không trả lời, mặt hơi buồn. Thịnh buông mình xuống lại. Hai chị em lặng thinh!

* * *

Vừa dắt xe ra cửa, Thịnh gặp Nghiêm. Hai bàn tay của Thịnh run lên, cô bé giữ chắc xe không muốn vững. Thịnh nhỏ giọng:

- Anh ạ!

Nghiêm nhìn Thịnh:

- Thịnh sắp đi đâu?

Thịnh lí nhí:

- Thịnh lại nhà bạn. Mời anh vào nhà chơi, có chị Thanh ở nhà đó.

Nghiêm trầm hấn nét mặt:

- Tôi vẫn đến mà không gặp Thịnh. Sao lại nói với tôi rằng có chị Thanh ở nhà?

- Vì... Thịnh nghĩ... anh muốn nói chuyện với chị.

Nghiêm chùng giọng:

- Thôi, tôi về!

Thịnh hơi hốt hoảng dường như mình đánh mất một cái gì.

- Anh về sao?

- Thịnh đi, anh về đây.

Lần đầu tiên Nghiêm xưng anh với Thịnh, thật tự nhiên. Thịnh đỏ bừng má. Cô bé bỗng nhiên thấy bầu trời xanh quá và đẹp quá. Thịnh nhìn Nghiêm rồi cúi nhanh mặt. Nghiêm bỗng nói:

- Để anh đưa Thịnh đi đến nhà cô bạn...

Nghiêm hơi ngập ngừng rồi tiếp:

- Như buổi đầu tiên tình cờ quen Thịnh, anh đưa Thịnh về nhà vậy.

* * *

Bữa cơm tối dọn ra đã lâu, ông Diệp vẫn chưa về. Anh Thái lên tiếng:

- Chắc hôm nay ba bận việc gì đó, má.

Anh nói để trấn an bà mẹ, không hiểu sao lần này ông Diệp về trễ mà bà nóng ruột lạ lùng. Chuông điện thoại bỗng reo vang. Anh Thái nhắc má. Khuôn mặt anh biến đổi dần theo cuộc điện đàm. Anh Thái buông má, quay lại nhìn tất cả mọi người. Giọng anh rõ từng tiếng một:

- Ba bị tai nạn rồi!

Không khí lạnh lẽ đến nỗi một con ruồi bay qua cũng rõ. Rồi tiếng khóc bà Diệp đột ngột cất lên. Thịnh lặng người bên bàn ăn. Những khuôn mặt bất động tưởng chừng không có hồn sống. Anh Thái:

- Má cứ bình tĩnh. Bây giờ đến bệnh viện. Nghe họ báo tin bệnh tình ba không đến nỗi trầm trọng đâu má.

Nhìn nét mặt anh Thái, Thịnh biết anh đang trấn an má... thật ra, có lẽ ba đã gặp phải một chuyện gì...

Anh Thái quay nhìn cả bọn:

- Anh đưa má lại đăng bệnh viện đây. Máy đưa ở nhà cứ an tâm, không sao đâu. Nhớ canh điện thoại anh gọi về ngay.

Anh Thái và má đi rồi, năm chị em không ai nói với ai một tiếng nào. Nỗi lo sợ quá lớn chặn đứng mọi ý nghĩ. Ba, cột trụ gia đình, ba là tất cả, bữa cơm, manh áo, nhà ở, xe đi. Nếu ba có mệnh hệ nào đồng thời với tất cả những thứ đó ra đi...

Thịnh không nghĩ gì cả. Đầu óc cô bé lùm bùm. Thịnh thương ba nhất, dù trong nhà, ba đã quý chị Thanh hơn Thịnh, Thịnh là đứa con gái không được ai thương nhưng lại thương tất cả mọi người.

Mười một giờ đêm, anh Thái điện thoại về cho hay ba vừa qua cuộc giải

phẫu, nhưng thường thường sau những tai nạn, hậu quả, mình không lường được. Thiện thấy lo lắng.

Chị Thanh trừng thẳng bé:

- Mà cầm đi. Người ta đang lo chết người đây, ở đó mà nói vô nói ra...

Thiện bỗng nhìn thẳng chị Thanh:

- Tại sao chị lo?

Trong nhà, Thiện vẫn là đứa chống chị Thanh nhất, nó cho rằng chị Thanh không có tinh thần trách nhiệm, chỉ biết a dua theo bạn bè, ham trình diễn.

Chị Thanh thản nhiên:

- Tao lo vì tao thương ba.

- Vậy mà em nghĩ chị lo vì sợ ba mà có mệnh hê nào chị mất đi những tiện nghi đang có.

- Bốp!

Thiện chưa dứt câu, chị Thanh chồm tới tát vào mặt thẳng bé. Thiện không phản ứng. Nó đưa tay xoa nhẹ gò má rồi bỏ lên lầu.

* * *

Căn nhà đã được bán, gia đình Thịnh dọn về một căn nhà khác trong một ngõ lao động. Sau tai nạn, mắt ba không còn nhìn được như xưa nữa. Vấn đề được đặt ra bây giờ là làm sao kiếm tiền sống! Lâu nay, cả nhà chỉ trông cậy vào đồng lương của ba. Bất ngờ ba quy xuống, mọi người chới với. Trước tiên, bà Diệp tìm một căn nhà nhỏ hợp với túi tiền, còn một ít làm vốn, bà ra chợ sang lại một sạp bán những thứ đồ lặt vặt. Bà Diệp lâu nay chưa biết đến buôn gánh bán bưng, bây giờ làm quen với công việc, bà khổ sở thấy rõ. Thịnh hiểu mẹ nên chính cô bé là người phụ giúp bà Diệp đặc lực nhất trong việc buôn bán. Anh Thái kiếm thêm chỗ dạy kèm để vừa đi làm vừa đi học. Riêng Thịnh, Thịnh bắt đầu nghĩ đến việc làm một cái gì để kiếm tiền phụ giúp thêm cho mẹ. Một buổi tối, khi hai chị em vào giường nằm, Thịnh đã bàn với chị Thanh:

- Chị Thanh, em thấy má buôn bán túng hụt quá, em nghĩ mình có thể kiếm việc làm.

Chị Thanh chán nản:

- Làm! Mà nghĩ mình làm cái bây giờ bây giờ? Bằng cấp chưa có, khả

năng chuyên môn cũng không. Ai mà mượn.

Thịnh rụt rè:

- Mình có thể bán hàng.

Chị Thanh quay nhìn Thịnh như nhìn một quái vật:

- Cái gì? Như tao mà đi bán hàng? Xin lỗi à! Năm nay là năm thi của tao, tao phải lo học.

Thịnh im lặng không bàn tiếp nhưng những ngày sau đó, Thịnh âm thầm tìm được một nơi có thể kiếm tiền. Chị Thanh viện cớ năm nay chị thi, còn Thịnh, Thịnh mới học lớp mười một, chưa phải năm thi, Thịnh còn dư thời giờ.

Một lần, đọc thấy một mẫu bảng quảng cáo cần người, Thịnh tìm đến nhưng cô bé thất vọng khi biết tiêu chuẩn thu nhận nhân viên ở đó phải chuyên đáng để đi giao dịch. Cuối cùng, Thịnh cũng xin được việc làm. Công việc của Thịnh mỗi chiều là kết toán một lô những sổ sách các chi nhánh gửi về... Cuộc đời tạm yên bên những chạt vật do đời sống mang lại...

Mọi người trong nhà bỗng thay đổi hẳn tính tình. Những tiện nghi vật chất không có, ai cũng phải tự lo lấy công việc của mình. Anh Thái trầm lặng, mấy đứa nhỏ hết nhí nhố. Chị Thanh thu mình lại vào những mộng mơ của chị... chỉ có ông Diệp, như một chiếc bóng. Bóng tối trên đôi mắt, bóng tối trong đời sống hầu như đã giết chết ngôn ngữ của ông. Suốt ngày, ông ngồi một nơi, im lặng và mọi người cũng tránh không dám đụng chạm đến ông. Căn nhà nhỏ với những người đang bước vào cuộc sống mới lặng lẽ quá... chỉ có những tờ lịch rơi mỗi ngày lá đánh dấu thời gian trôi...

* * *

Thịnh dắt xe đạp vào nhà. Chiều nay sổ sách nhiều quá, Thịnh phải làm thêm cả tiếng đồng hồ mới xong. Ngày hôm qua đi về lại mắc mưa. Hôm nay Thịnh uể oải trong người lạ lẫm. Vừa dựng xe đạp xong định vào trong buồng thay áo, Thịnh thấy Thuận bước vào, giọng thẳng bệ đầy sôi nổi:

- Chị Thịnh, em mới gặp một người quen của nhà mình. Đố chị đoán là ai.

Thịnh lắc đầu:

- Thuận gặp thì làm sao chị đoán được.

- Anh Nghiêm đó, chị Thịnh.

Thịnh tưởng mình nghe lầm, nhưng chị Thanh đã hỏi ngay:

- Anh Nghiêm hả? Rồi... mà có chỉ nhà không? Anh có hỏi thăm tao không?

Thuận lờm chị:

- Chị hỏi như vậy ai mà nói cho kịp. Có, em có chỉ nhà, ảnh nói sẽ tới chơi... ảnh chở em bao bò viên nè.

Chị Thanh nạt em:

- Mà làm như chết đói trăm năm mới được cho ăn... mà ảnh có hỏi thăm tao không?

Thuận lắc đầu:

- Không. Ảnh hỏi thăm chị Thịnh.

Chị Thanh cười khanh khách:

- Thằng này giễu hay quá ta. Mà... mà chỉ nhà, lẽ anh lại, ảnh thấy nhà mình bây giờ nghèo quá, ảnh khinh tao sao.

- Bộ ai nghèo cũng đáng khinh sao?

Tiếng nói sắc sảo và cao của ba đột ngột cất lên làm ba chị em cùng giật mình quay phắt lại. Ông Diệp đã lần mò ra tự lúc nào, đứng sau lưng các con. Chị Thanh bối rối thấy rõ. Ông Diệp gằn từng tiếng:

- Con học đâu cái thứ ngôn ngữ kỳ cục đó. Người nghèo, có phải là cái tội của họ không? Gia đình mình bây giờ tuy nghèo, đó là tại ba bất lực không còn làm ra nhiều tiền để nuôi các con cho đầy đủ, nhưng má các con vẫn tảo tần buôn bán nuôi các con ăn học, các con chưa phải làm điều gì bất lương, chưa đi ăn cắp, ăn trộm để kiếm sống, đời sống trong sạch và lương thiện như thế, các con không tự hào được hay sao mà lại sợ khinh! Ba không ngờ bao nhiêu học hành của Thanh thu trong mớ kiến thức hẹp hòi như vậy.

Thịnh đứng nhìn cha trân trân. Đau nhói vì câu giễu cợt của chị Thanh, Thịnh càng muốn khóc hơn khi nghe những lời ba nói...

Chị Thanh lặng lẽ rút lui, Thuận cũng thế, chỉ còn Thịnh, tiếng ông Diệp:

- Còn đứa nào đứng lại đó.

Thịnh đáp:

- Thừa ba, con.

- Thịnh phải không?

- Dạ.

Giọng ông Diệp hơi run. Đạo sau này, ông càng cảm thương đứa con bất hạnh của mình. Ông biết Thịnh đi làm thêm phụ giúp gia đình ngoài giờ học, ông biết Thịnh cáng đáng công việc trong nhà trong cửa cho bà Diệp đỡ gánh lo... đứa con mà trước kia ông ít lưu tâm tới, ngày nay là đứa con chí hiếu chí tình... Ông Diệp muốn nhìn thủng qua màn bóng tối che vông mô để thấy khuôn mặt con... nhưng ông bất lực. Giọng ông như nghẹn lại:

- Con muốn đau rồi đó. Ba nghe giọng con nghệt.

Thịnh cắn môi dừ cha:

- Ba vào giường nghỉ đi ba. Con không đau, tại con khóc lúc nãy đó.

Ông Diệp đi theo con. Bước chân ông vấp. Thịnh muốn quỳ xuống, khóc bên cạnh nỗi bực phước của ba.

Buổi tối lo hết công việc xong, Thịnh vào giường nằm. Cơn mệt mỏi kéo đến thật nhanh. Thịnh nhắm mắt cố tìm giấc ngủ nhưng cô bé chợt thấy, trong mơ màng, hình ảnh Nghiêm hiện ra, nụ cười trù mến, đôi mắt sáng, vóc dáng dễ thương.

Hiền ân cần hỏi bạn:

- Sao trông mày bơ phờ vậy?

Thịnh thở ra:

- Tối hôm qua tao làm việc nhiều. Thôi mày cho tao mượn tập về chép bài lại đi. Bây giờ tao chép không nổi đâu.

Hiền sốt sắng:

- Thôi, mày lên phòng y tế xin nằm đi. Để tập tao chép cho.

Thịnh lắc đầu:

- Khỏi cần. Tao ngồi im một tí cũng đỡ.

Hiền cảm cúi chép bài. Thịnh nhìn bạn. Hiền thương Thịnh nhất cho nên bất cứ điều gì Thịnh cũng tâm sự với Hiền, trừ tình cảm của Thịnh đối với Nghiêm. Việc gia đình Thịnh gặp biến, Thịnh đi làm thêm giúp gia đình, Hiền đều biết, và chính Hiền đã giúp cho Thịnh bằng cách xin với người bà

con cho Thịnh vào làm. Vào lớp, Hiền luôn luôn săn sóc Thịnh, Hiền bắt Thịnh phải kiếm một khoảng thời gian nghỉ để không hại đến sức khỏe... Sự lo lắng của Hiền đôi khi cũng làm Thịnh áy náy. Thịnh không dám nghĩ xấu cho bạn nhưng Thịnh biết, bằng linh tính con gái, Hiền có nhiều tình cảm với anh Thái. Anh Thái thì lúc nào cũng lạnh lùng nghiêm nghiêm, mỗi lần Hiền đến nhà, anh chỉ kêu Thịnh rời làng đi. Có lẽ anh cho Hiền còn bé? Đâu có, Thịnh nghĩ Hiền đã lớn, đã có quyền mơ tưởng vì chính Thịnh cũng thế. Đôi lúc Thịnh nghĩ mình sẽ tìm cách giúp Hiền... dù có được hay không?

- Đưa tập may tao chép cho, Thịnh.

Câu nói của Hiền lôi Thịnh về thực tại. Thịnh nói:

- May chép của may cho xong đã.

- Xong rồi nè.

Thịnh đưa cuốn tập cho bạn, Hiền hí hoáy chép, Thịnh lơ đãng nhìn ra sân, hàng cây cao xanh bóng lá... trời xanh và đẹp lạ lùng!

Buổi trưa tan trường, vừa về đến nhà, Thịnh chợt giật mình sững lại. Chiếc Honda dựng ngay trước cửa. Chiếc xe của Nghiêm mà. Hai chị em vào nhà, Nghiêm đang ngồi nói chuyện với anh Thái. Thấy anh, chị Thanh reo lên,

- Anh Nghiêm! Lâu quá không gặp anh.

Nghiêm cười nhẹ:

- Tại không biết gia đình dọn đi đâu.

Chị Thanh quay sang Thịnh:

- Mang cặp tao vào nhà dùm đi.

Chị ngồi cạnh anh Thái. Thịnh dợm bước nhưng Nghiêm lên tiếng:

- Thịnh dạo này trông ốm và xanh.

Thịnh gượng cười! Anh ngồi đó, Thịnh muốn nói một câu gì với anh mà không tìm ra ngôn ngữ. Cô bé lúi thủi ôm hai chiếc cặp vào nhà sau. Thiện đang nấu cơm, nó có vẻ vui, bảo Thịnh:

- Anh Nghiêm hứa tuần này dẫn bọn em đi chơi.

Thịnh không đáp, Thiện tiếp:

- Cả chị nữa, đi không?

Thịnh lắc đầu:

- Tụi bay đi chơi, tao đâu có rảnh.

Giọng cười nói trong trẻo của chị Thanh lại vang lên.

Anh Thái đi xuống:

- Thịnh, sao lại không lên nói chuyện với Nghiêm?

Thịnh cúi đầu:

- Em bận.

Anh Thái nhìn đứa em gái, anh thấy thương Thịnh. Anh hiểu Thịnh và anh bắt đầu cảm phục đứa em nhỏ bé của mình: Thịnh can đảm và có ý chí.

Anh buông thõng:

- Tùy em. Nhưng anh thấy Nghiêm tốt.

Nguyễn Thị Như An

Xanh Như Mây Trời

Chương 5

Thịnh ơi! Có Hiền đến này.

Tiếng anh Thái. Thịnh rửa vội đôi tay đầy bột xà phòng rồi chạy lên. Hiền mang một bao xoài thật lớn. Thịnh kêu:

- Mà lại mang gì cho tao rồi?

Hiền cười nhẹ:

- Xoài của bà dì mang dưới tỉnh lên. Bà cho nhiều quá, tao mang chia bớt cho mày.

Thịnh nghĩ đến tâm hồn bạn... thấy anh Thái vẫn còn đứng đó, Thịnh cầm một quả xoài lên:

- Hiền nó cho em... nhưng chắc nó cũng biếu cả anh nữa đấy.

Hiền đỏ mặt, Thịnh nhìn rõ nét e lệ của bạn:

- Sợ anh Thái chê của chua là của con gái.

Anh Thái dễ dãi:

- Anh hả? Ai cho gì ăn đó.

Khuôn mặt Hiền mang một niềm vui mới. Thịnh kéo Hiền ra nhà sau:

- Tao đang giặt đồ, ra chơi.

Hiền để giỏ xoài lên bàn rồi theo bạn. Thịnh vừa vò vò chiếc áo anh Thái vừa than:

- Anh Thái mặc đồ dơ nhất nhà mày ơi, mồ hôi của anh bắt bụi quá hà. Tao giặt đồ anh đau cả tay.

- Sao mày không đánh bàn chải.

Thịnh lắc đầu:

- Đánh bàn chải nó sồn vải, mau rách thấy mồ.

Thịnh ngậm ngùi cho câu nói của mình, Ủ, rách thì đào đâu ra tiền mà may, bây giờ phải tiết kiệm tối đa, đâu phải như trước nữa... ngày trước... đã qua mất rồi. Đời sống bắt mình làm quen dần dần với những tập quán mới. Chỉ có chị Thanh hầu như là người duy nhất, còn luyện tiếc ngày cũ... chị vẫn hận không sống được như trước... Chị không muốn thích ứng với hoàn

cảnh, một hoàn cảnh bất đắc dĩ...

Dạo này, Nghiêm đến chơi thường lắm. Thịnh đã tập cho mình một thói quen bình tĩnh, không xao động mỗi khi nghe tiếng xe Nghiêm ngừng trước hiên nhà.

Chỉ có chị Thanh, hình như càng ngày chị càng bất mãn với anh Nghiêm. Có lẽ sự chờ đợi lâu ngày của chị làm chị khó chịu. Thịnh đã thấy chị Thanh nói với anh Nghiêm về những người bạn trai giàu có, sang trọng của chị, rằng họ tán tỉnh chị, theo đuổi chị... nhưng hầu như Nghiêm vẫn không tỏ một thái độ gì.

Thịnh không thể hiểu được Nghiêm. Nghiêm muốn gì, nghĩ gì về gia đình này! Nhưng Nghiêm kín đáo quá, Nghiêm vẫn đến, thường là buổi tối trò chuyện với cả nhà hay đánh cờ với anh Thái... Thịnh không biết Nghiêm từ đâu, tìm Nghiêm nơi nào. Chỉ biết, nghe tiếng xe là có Nghiêm lại, là nhìn thấy Nghiêm, thế thôi. Nghiêm như một cơn gió thổi qua mà không cho biết xuất xứ...

Hiền đập tay vào vai bạn:

- Sao mà hay ngần ngại như người mất hồn vậy?

Thịnh gượng cười:

- Đâu có.

Hiền chúm chím:

- Dạo này chắc mà tương tư ai quá hà.

Tao thấy mà kỳ thế nào ấy?

Thịnh chống chế:

- Tại tao yếu trong người.

Hiền lắc đầu:

- Yếu trong người thì cũng có mà,,ngần ngại thì cũng có. Bộ tao ngu sao.

Thịnh định nói “mà cũng như tao”, nhưng sợ bạn buồn nên thôi. Anh Thái chợt đi xuống. Anh kêu lên:

- Khách đến nhà mà Thịnh dặt luôn xuống bếp giặt đồ như thế này thì thật không khá được.

Thịnh cười:

- Khách này lại cứ đòi xuống bếp mới chịu. Tề gia mà anh.

Hiền có vẻ hơi luống cuống. Cứ có mặt anh Thái là Hiền mất tự nhiên, mất hẳn vẻ nghịch ngợm thường xuyên.

Thịnh đỡ cho bạn:

- Xoài ngọt không anh Thái?

Anh Thái gật đầu:

- Ngọt lắm Thịnh ạ. Cám ơn Hiền nghe. Lần sau nhớ... cho nhiều hơn chút xíu.

Ba anh em cùng cười. Hiền bỗng hỏi Thịnh khi anh Thái đã trở lên nhà:

- Chị Thanh đâu mà?

- Tao không rõ. Chỉ đi chơi đâu đó mà.

Hiền chắt lưỡi:

- Tao nói mà đừng buồn. Nhà mà gặp lúc túng hực như thế này mà bà Thanh bỏ đi ra đường, diện quá trời quá đất.

Thịnh dụi giọng:

- Quần áo cũ của chỉ chứ lâu nay đâu có may.

Hiền gật đầu:

- Thì tao đồng ý, nhưng thử hỏi mà, tùy lúc mà ăn mặc chứ! Chị Thanh mà, đi ra đường như bà hoàng, coi không được. Đáng lẽ chỉ phải sao cho hợp với gia đình.

- Thôi kệ chỉ mà ời!

- Tao nói cho mà nghe cho vui vậy thôi! Tại tao gặp chỉ đi chơi dài dài.

- Chỉ không có đi làm.

- Còn mà, công việc dồn đống cho mà như vậy đó hả. Thiệt tình tao không hiểu nổi chị mà.

Thịnh cười một mình. Làm sao Hiền hiểu được chị Thanh. Ngay như Thịnh mà còn không hiểu nổi chị nữa là.

* * *

Chị Thanh gác một chân qua đùi Thịnh, tư thế nằm đó có lẽ giúp chị thoải mái hơn. Chị nói:

- Tao mới quen một tên khá lắm mà.

- Ai vậy chị?

- Tuấn, sinh viên Y khoa, được không?

Thịnh muốn bật cười vì lối nói của chị Thanh. Giọng chị mơ màng:

- Con nhà giàu, mà lại học giỏi... tuy hẳn không đẹp trai lắm nhưng tao cũng thấy có cảm tình với hẳn.

Thịnh hỏi:

- Chị không mời anh về nhà chơi.

Chị Thanh dẫn đo:

- Tao cũng đang do dự đây. Tao muốn mời hẳn về nhà chơi. Mà tao còn ngại... nhà mình nghèo quá mà thấy không? Tao thì lần nào đi chơi với hẳn cũng diện áo quần sang hết trơn... tao ớn hẳn nhìn thấy gia đình mình hẳn dội luôn.

Thịnh bất mãn:

- Chị nói vậy lỡ ba nghe được ba lại buồn. Chị thấy, như anh Nghiêm đó, anh thấy gia đình mình nghèo rồi anh có thái độ gì đâu, trái lại anh còn quý hơn lúc trước.

Chị Thanh bĩu môi:

- Thôi mà, đừng nhắc đến thằng cha cù lần đó. Người gì đâu...

Chị bỏ lửng câu nói... im lặng, rồi chị Thanh tiếp:

- Thế nào tao cũng dẫn Tuấn về nhà một lần, gặp Nghiêm cho biết tay. Hẳn cứ tưởng đâu ngon lắm, mặt kênh kênh.

Thịnh hơi tức, cô bé cãi:

- Chị nói vậy chứ em thấy anh Nghiêm anh có gì đâu. Anh đối với gia đình mình vẫn như xưa, nếu không muốn nói là thân thiện hơn.

Chị Thanh xoi mói nhìn Thịnh:

- Mà bình hẳn hả? Hay mà cảm hẳn rồi.

Thịnh đỏ mặt:

- Đâu có, chị đừng nói bậy. Em chỉ nêu những nhận xét khách quan của em thôi.

- Khách quan cái mớ xì! Mà bình chăm chặp còn nói. Ở mà tao thấy hẳn cũng có vẻ cảm tình với mà đấy...

Nụ cười mỉa mai trên môi chị Thanh làm Thịnh muốn bật khóc nhưng cô bé dẫn lại được. Phải rồi, mình xấu xí, mình không đáng cho một ai cảm tình hết cho nên chị Thanh mới mỉa mai mình!

Chị Thanh vẫn không tha:

- Tên đó cũng được, phải cái tội nghèo, vô gia cư nghề nghiệp. Mà với hẳn coi bộ được.

Trong giọng nói chị Thanh có chút gì là lạ. Thịnh nức nở không dẫn được:

- Chị đừng chế giễu em. Em không biết gì hết.

Chị Thanh bĩu môi quay đi.

- Thôi nín đi bà nội. Nói đùa vậy thôi chứ hạng tên đó tao búng tay một cái là văng. Tuần hơn hẳn gấp ngàn lần.

Chị Thanh tìm đôi dép đứng lên ra sau bếp. Lát sau, Thịnh nghe tiếng chị dội nước ào ào. Thịnh cũng ngủ không được, đầu óc nặng lằng quằng những câu nói của chị Thịnh. Tại sao chị Thanh nhạt bóng Thịnh? Hay... Nghiêm thật sự có cảm tình với Thịnh? Không, Thịnh không nên nghĩ như thế. Chị Thanh chỉ bông đùa với Thịnh cho vui thôi. Chị đâu có nghĩ gì, bởi vì tất cả vẫn đâu có gì cho chị nghĩ. Nghiêm có lẽ chỉ coi Thịnh như một đứa em. Một đứa em đáng thương, thế thôi.

Thịnh rời phòng, định ra học bài để quên đi những dẫn vật nhức đầu. Anh Thái đang ngồi trước chõng sách vở của Thịnh. Thấy Thịnh, anh định đứng lên nhường chỗ nhưng rồi lại thôi. Thịnh thấy tay anh cầm một mảnh giấy trắng. Anh Thái vừa nhìn vào tờ giấy vừa hỏi Thịnh:

- Bài thơ dễ thương quá, Thịnh làm phải không?

Thịnh nhìn mảnh giấy mình đã chép bài thơ lắc đầu:

- Dạ không, em chép trên báo đó.

Anh Thái cười cười:

- Không ngờ Thịnh cũng mơ mộng ghê.

Thịnh hơi ngượng:

- Đâu có anh Thái. Tại tụi bạn đưa nào cũng khen bài thơ hay và thích chép nên em cũng chép theo.

Anh Thái nheo mắt:

- Thơ văn hay, mình thấy hai là vì nó hợp với tâm trạng mình. Thế Thịnh thấy bài thơ này có điểm nào tương đồng với tình cảm Thịnh không?

Thịnh bỗng thấy bạo dạn hẳn lên trong câu chuyện với anh Thái. Từ lâu nay, Thịnh ít trò chuyện với anh. Thịnh buồn giọng:

- Em không may mắn như tác giả bài thơ, dù ngay trong bài thơ cũng đã tỏ lộ nỗi bất hạnh. Điều đó có nghĩa là em bất hạnh gấp đôi.

Anh Thái hơi nhíu mày, giọng anh dịu dàng:

- Sao Thịnh không bao giờ nói gì với anh?

Thịnh lắc đầu:

- Em quan niệm một khi mình chịu đựng được nỗi khổ của mình một cách âm thầm thì việc tâm sự với người khác là điều vô ích. Em sẽ chỉ tâm sự khi nào em bất lực không kèm chế được nỗi buồn.

Anh Thái hạ giọng:

- Thịnh cam đảm lắm. Nhưng Thịnh quên rằng một nỗi buồn được giải tỏa bao giờ cũng đỡ làm mình khổ tâm hơn một nỗi buồn bị cô đọng.

Thịnh cúi mặt:

- Với em, chưa hẳn như vậy. Em sợ.

Anh Thái nhìn thẳng vào mắt Thịnh:

- Thịnh này, Thịnh có tin rằng thỉnh thoảng anh hiểu Thịnh không?

- Em chả có gì khó hiểu cả. Đời sống em phơi bày.

- Anh muốn nói ở một khía cạnh khác hơn đời sống phơi bày Thịnh nhắc nhở.

Thịnh vịn tay vào mép bàn. Nãy giờ cô bé vẫn đứng yên. Tại sao hôm nay anh Thái lại nói như vậy? Hay anh Thái đã nhìn thấy từ những cử chỉ cố gắng tìm quên của mình một cái gì tố cáo tất cả tâm trạng? Như thế có phải mình có tội với gia đình không? Có tội ngay với bản thân mình nữa? Thịnh chịu không trả lời được cho mình những câu hỏi xoáy lốc. Anh Thái:

- Anh không muốn làm Thịnh buồn, anh cũng không muốn tò mò, đi sâu vào đời tư của Thịnh. Mỗi người có một đời sống riêng. Thịnh có quyền suy tưởng và mơ mộng theo chiều hướng của Thịnh. Anh chỉ muốn nhắc nhở với Thịnh, anh có thể là một người bạn để Thịnh nói những điều mà Thịnh thấy không thể nói với ai khác.

Thịnh ngược nhìn anh. Ánh mắt hai anh em gặp nhau, thẳng thắn, tin tưởng. Thịnh bỗng nói:

- Em cảm ơn anh. Có lẽ anh đã hiểu em.

Anh Thái mỉm cười:

- Thôi anh vào, Thịnh học bài đi.

Anh Thái đi rồi, Thịnh ngồi vào bàn học nhưng đầu óc Thịnh không đậu được trên sách vở. Anh Thái biết gì và nghĩ gì mà nói với Thịnh những câu như vậy? Hay là Nghiêm đã nói gì với anh Thái? Hay là... anh Thái tự tìm biết. Thịnh chịu. Nhưng ít ra, như vậy, Thịnh cũng thấy dễ chịu phần nào.

Nguyễn Thị Như An

Xanh Như Mây Trời

Chương 6

Sáng nay Thịnh xin nghỉ hai giờ sau. Hiền ngạc nhiên:

- Sao hôm nay mày nghỉ? Có chuyện gì hả.

Thịnh lắc đầu:

- Sáng này tao mang hồ sơ bệnh lý của ba tao xuống bệnh viện, đến ngày hẹn rồi.

Hiền thắc mắc:

- Nhà thiếu gì người, sao không ai đi, mà mày đi.

Thịnh lắc đầu:

- Tao đi quen rồi.

Cô bé thu xếp tập vở ra về... Hiền nhìn theo bạn, thương cho người con gái một đời sống dành cả cho người thân.

Thịnh mang xấp hồ sơ vào, vị bác sỹ già ngược lên. Thấy Thịnh, ông mỉm cười hiền từ.

- Thế nào cháu, ông cụ có khá không?

- Dạ thưa, ba cháu cũng đỡ.

Bác sỹ Niên lật xấp hồ sơ xem. Một lát sau, ông chột ngược lên, bảo Thịnh:

- À, báo tin cho cháu hay, tháng tới đây sẽ có một vị bác sỹ nổi tiếng về mắt ở Đức sang đây. Bác hy vọng bệnh tình ba cháu có thể thuyên giảm được nếu được ông ta chữa trị.

Thịnh nghe như mình vừa bay lơ lửng trên một vùng mây trời nào. Thịnh chồm người tới:

- Thưa bác sỹ, ba cháu có thể chữa được không ạ?

Bác sỹ Niên lắc đầu:

- Bác cũng không rõ. Bác chỉ được tin là ông ta sẽ sang thế thôi. Và vì ông ta không sang với tính cách chữa từ thiện nên cháu và gia đình có lẽ phải lo tiền đầy đủ trước đi...

Ông ký vào giấy tờ rồi giao lại cho Thịnh. Trên đường trở về nhà, Thịnh suy nghĩ thật nhiều. Việc trước tiên, có lẽ kiếm ra thêm tiền. Thịnh nghĩ, sẽ

bàn với anh Thái để hai anh em cùng chạy, lo được tới đâu hay tới đó. Má đã tảo tần nhiều, không nên gieo thêm gánh nặng cho má. Trên đường về, Thịnh ghé Pharmacie mua cho ba hai hộp thuốc bổ. Đó là tiền Thịnh dành dụm cho tháng này. Cầm thuốc trong tay, Thịnh thấy vui thật nhiều. Dạo sau này sức khỏe ba suy yếu thấy rõ, có lẽ tại ba đau, một phần nữa ông biết vợ con ông lao lực kiếm sống, ông không đành lòng.

Thuận hỏi chị ngay khi nhìn thấy Thịnh:

- Chị Thịnh hôm nay có gì vui mà coi chị hớn hờ quá vậy.

Thịnh lắc đầu:

- Có gì đâu. Thuận dắt xe vào dùm chị đi, chị ra nhà sau rửa mặt.

Cầm hộp thuốc lên nhà, Thịnh đến cạnh ông Diệp đang ngồi trên ghế, một mình. Thịnh gọi nhỏ ba:

Ông Diệp ngược đôi mắt vô hồn lên.

- Thịnh phải không?

- Dạ, con. Ba khỏe không ba?

Ông Diệp cười nhẹ:

- Ba vẫn thế. Sao con hỏi vậy?

Thịnh ngồi cạnh cha:

- Con thấy lúc sau này ba yếu quá mà, ba. Con có mua hai hộp thuốc bổ, ba uống thử có hợp không, nếu hợp tháng sau con mua thêm.

Ông Diệp xúc động run run. Ông không ngờ con ông lại có đứa biết lo cho cha mẹ như vậy. Ông vuốt tóc Thịnh:

- Sao con không để dành tiền mà may mặc thêm cho tử tế, tuổi con cũng lớn rồi, cần tươm tất với chúng bạn.

Thịnh lắc đầu nhè nhẹ:

- Dạ con đầy đủ nhiều rồi, ba. Vả lại, đây là tiền con dành dụm chỉ để phòng khi lỡ túng thôi.

Ông Diệp lần mò cầm gói thuốc. Bàn tay ông run run. Thịnh chua xót nhìn tuổi già và bệnh hoạn đang cướp dần người cha thân yêu. Thịnh muốn nói với cha, Thịnh sẵn sàng làm bất cứ điều gì trong khả năng của Thịnh để đưa cha trở lại với ánh sáng đời sống nhưng Thịnh không dám gieo vào ba một hy vọng nào. Thà rằng bao giờ mình làm được hăng hay.

Trưa chị Thanh đi học về, chị càu nhàu:

- Con khi, mà về hai giờ sau sao không cho tao hay, làm tao đợi mỗi cả chân.

- Sáng nay em có nói trước với chị mà.

Chị Thanh gắt:

- Thì lúc về mà cũng phải đảo lên lớp nhắc tao chứ.

Thị im lặng không cãi lại. Chị Thanh đã nói thì cãi lại cũng vô ích. Bà Diệp chứng kiến câu chuyện, rầy con:

- Sao con hay bắt bẻ em vậy Thanh. Nó nói với con buổi sáng rồi, vả lại, nó về đi lấy hồ sơ cho ba chứ có nó đi chơi đâu.

Chị Thanh vùng vằng:

- Ở nhà này bây giờ ai cũng bình con thị, tại nó biết làm ra tiền mà...

Anh Thái quát to:

- Thanh, không được hỗn với má.

Chị Thanh bỏ xuống nhà. Thị thấy hai giọt lệ long lanh trên mắt mẹ... Câu nói của chị Thanh đã khơi động nỗi tủi thân của bà. Thị muốn tìm một câu an ủi mẹ nhưng cô bé thấy không danh từ nào làm người người ngoại được ở giờ phút này...

* * *

Thị kết luận:

- Như thế đó, nếu mình có tiền thì hy vọng ba có thể khỏi. Nhưng em chỉ mới nói với anh thôi, ba mà em chưa nói. Em nghĩ rằng, anh em mình có thể tìm cách kiếm thêm tiền, dành lại để giúp ba...

Anh Thái gật gù:

- Thị ạ, nếu ai nhìn thấy được rõ con người em, chắc họ sẽ quý mến em bằng một thứ tình cảm không bao giờ phai nhạt. Em đã nghĩ được như vậy, anh cũng sẽ cố gắng hết sức anh.

Thị buồn rầu:

- Anh đừng an ủi em. Em biết, em xấu xí và tầm thường. Tất cả những gì em làm không phải để cầu mong cho một ai hiểu em. Em chỉ muốn tìm quân bình cho đời sống của ba, của gia đình mình...

Anh Thái hỏi:

- Thế em định làm gì?

Thịnh lắc đầu:

- Em cũng chưa biết. Hiện giờ, em đang làm kết toán buổi chiều, như vậy buổi tối em rảnh. Em định tìm việc vào buổi tối, như đi dạy kèm chẳng hạn.

Anh Thái thở dài:

- Dạy kèm khó tìm chỗ lắm Thịnh ạ. Như anh, đã khá hơn em nhiều, thế mà đi dạy lắm khi còn phải lao đao với người ta. Anh sợ am chịu không nổi đâu.

Thịnh lắc đầu:

- Anh đừng lo điều đó. Em tin là em sẽ chịu được, chỉ cần có chỗ nhận em để em kiếm tiền lo cho ba thôi.

Hai anh em ngưng câu chuyện khi thấy chị Thanh đi ra. Cả anh Thái và Thịnh, vô tình đều cùng một ý nghĩ là không nên nói gì cho chị Thanh biết vì chị chắc chắn sẽ không giúp được gì nếu không làm rộn thêm.

Chị Thanh đến bên anh Thái:

- Anh có tiền cho em xin mấy ngàn.

Anh Thái hỏi:

- Cần không Thanh, vì anh cũng có việc cần tiền.

Chị Thanh hơi ngần ngừ rồi lắc đầu:

- Cũng hơi cần thôi, nếu anh dư thì cho.

Thịnh lên tiếng:

- Em còn mấy ngàn, để lát em đưa chị

Chị Thanh buông thông tiếng “cám ơn” rồi rút lui. Anh Thái nhìn theo lắc đầu:

- Thật không ngờ con nhỏ càng ngày càng đổi tính.

Giọng anh thật buồn...

* * *

Thịnh bấm chuông ngôi biệt thự. Một người đàn bà đứng tuổi có vẻ là quản gia ra mở cửa:

- Thưa cô hỏi ai?

Thịnh rụt rè:

- Thưa bà... tôi đọc báo thấy ở đây cần một người săn sóc bệnh nhân buổi

tối...

Người đàn bà gật đầu:

- Phải rồi, mời cô vào nhà.

Thịnh theo chân người đàn bà vào căn phòng khách rộng mênh mông. Căn phòng trang hoàng thật đẹp chứng tỏ sự giàu có của chủ nhân. Người đàn bà mời Thịnh:

- Cô ngồi đây chơi, tôi mời cô chủ ra.

Một người con gái trạc hai mươi tuổi bước ra. Thoạt nhìn thiếu nữ, Thịnh mơ hồ nhớ như có nét quen thuộc với mình, như Thịnh đã gặp ở đâu rồi, nhưng Thịnh chịu không nhớ ra. Cô gái tự giới thiệu:

- Tôi là Nguyệt. Chắc cô đọc báo thấy ở đây cần săn sóc người bệnh buổi tối.

Thịnh gật đầu:

- Thưa vâng. Nhưng... tôi sợ không đủ điều kiện. Tôi không phải là y tá.

Nguyệt mỉm cười:

- Chúng tôi không cần y tá. Mẹ tôi ốm đã lâu, bà muốn có người bên cạnh buổi tối, nhưng bà rất ghét y tá. Chắc cô cũng hiểu người bệnh lâu ngày thường có mặc cảm như vậy...

Thịnh hỏi không hiểu người ta có nhận mình không? Nguyệt nói huyên thuyên. Về chứng bệnh của bà mẹ, nhà chỉ có hai mẹ con. Cuối cùng, Nguyệt hỏi:

- Vậy cô Thịnh có ở luôn ban ngày không?

Thịnh lắc đầu:

- Dạ, không. Ban ngày tôi ở nhà lo cho gia đình. Cha tôi cũng đang đau.

Nguyệt xin lỗi trở vào nhà trong một chút. Lát sau, Nguyệt trở ra với lời nhận cho Thịnh làm việc. Số tiền mỗi tháng được lãnh Nguyệt nói ra nhiều quá, nhiều hơn mơ ước của Thịnh. Thịnh cáo từ ra về, cô bé nghĩ đến cách thuyết phục mẹ bằng lòng cho mình đi làm mỗi tối như thế. Chắc chắn là phải viện trợ đến anh Thái, may ra...

Nguyễn Thị Như An

Xanh Như Mây Trời

Chương 7

Sao lâu nay anh đến nhà buổi tối không gặp Thịnh?

Buổi sáng chủ nhật căn nhà vắng vẻ, Nghiêm ngồi trên ghế, khuôn mặt ngẩng cao, giọng nói ấm và thẳng, màu sơ mi trắng... luôn luôn là màu áo trắng. Thịnh nhỏ giọng:

- Buổi tối Thịnh bận:

Nghiêm trầm giọng:

- Anh đoán Thịnh lại đi làm thêm ở đâu đó để kiếm tiền phụ gia đình phải không? Anh vẫn thắc mắc, sao những gánh nặng lại chỉ sang qua cho Thịnh mà không cho ai khác.

Thịnh lắc đầu:

- Đáng lẽ anh đừng nói với Thịnh như vậy. Những gì Thịnh làm, là bởi vì nó ở trong khả năng của Thịnh, thế thôi.

Nghiêm cúi mặt:

- Đôi khi nhìn Thịnh, anh thấy thẹn cho chính mình. Chưa bao giờ anh nói với Thịnh về thân thế anh phải không? Ba mẹ anh ly thân, anh sống với ông cụ. Thế mà chưa bao giờ, suốt từ tuổi nhỏ đến ngày nay, anh làm được một việc gì gọi là góp phần vào cuộc sống của hai cha con. Anh chỉ biết sống an nhiên trong sự lo lắng của người khác.

Thịnh thở dài:

- Ngày trước chính Thịnh cũng sống an nhiên như anh. Hoàn cảnh biến đổi mình. Nếu anh tự trách anh như vậy thì có lẽ Thịnh phải tự trách Thịnh sao ngày trước không biết lo toan.

Nghiêm cười nhẹ:

- Mới một thời gian ngắn mà Thịnh trưởng thành hẳn ra, anh muốn nói trong ý nghĩ Thịnh.

Thịnh cười buồn:

- Đời sống thối phồng mình lên rồi buộc mình phải thích ứng.

Nghiêm nhip nhẹ nhè những ngón tay dài trên mặt bàn. Anh bỗng nhìn

thăng vào mắt Thịnh:

- Anh có cảm tưởng như Thịnh muốn tránh mặt anh.

Thịnh nhìn xa về một hướng khác. Anh Nghiêm, chính Thịnh cần gặp anh hơn ai hết! Nhưng Thịnh không dám. Anh tha thứ cho Thịnh đã làm buồn lòng anh, nhưng anh hãy thông cảm, đó là cách tự vệ duy nhất của Thịnh...

- Sao anh hỏi Thịnh không nói?

- Vì Thịnh đang tự hỏi sao anh lại hỏi Thịnh câu đó.

- Vậy không phải sự thật sao?

Thịnh nghiêm giọng:

- Tại sao Thịnh phải tránh anh?

Thịnh biết mình lỡ lời và làm Nghiêm ngượng. Nhưng Nghiêm vẫn bình thản:

- Thịnh cứ bình tĩnh. Anh nghĩ như vậy, nếu không phải sự thật thì thôi, sao lại giận anh.

Thịnh buồn buồn:

- Thịnh không giận anh đâu. Không bao giờ Thịnh giận anh.

Câu nói ẩn chứa tất cả tâm sự nhưng làm sao Nghiêm hiểu được... Thịnh tìm cách chuyển đề tài:

- Hình như lúc sau này chị Thanh hơi giận anh.

Nghiêm hững hờ:

- Thế à.

Thịnh lúng túng:

- Thịnh... Thịnh nghĩ vậy. Anh thấy vậy không?

Nghiêm lắc đầu:

- Anh cũng không rõ. Thanh có quyền giận nếu Thanh muốn. Có điều anh nhận thấy ở anh là anh không làm gì động chạm đến Thanh để Thanh buồn cả.

Im lặng. Một lúc lâu thật lâu, Nghiêm nói:

- Sao Thịnh lúc nào cũng nghĩ đến người khác, cho người khác?

- Bởi vì Thịnh đâu có gì để nghĩ.

- Thịnh lắm! Theo anh, chính Thịnh có nhiều điều để nghĩ mà Thịnh không nhớ tới.

Chị Thanh về đến. Thấy Nghiêm và Thịnh, chị hơi chau mày rồi tươi ngay lại nét mặt.

- Anh Nghiêm đến lâu chưa?

Nghiêm gật đầu:

- Khá lâu.

Chị Thanh chanh chua:

- Tâm sự quá trời hả Thịnh?

Thịnh đỏ mặt nhìn Nghiêm cầu cứu. Nghiêm hăng giọng:

- Anh nói chuyện với Thịnh, Thanh đừng nói như vậy.

Chị Thanh hơi mím môi:

- Vào làm cho tao ly nước đi, mệt quá!

Thịnh bước ra nhà sau, cô bé cảm tưởng ánh mắt của Nghiêm đang đuổi theo mình với một chút thương hại...

Nguyệt nhìn chồng sách học của Thịnh ngồi xuống:

- Năm nay Thịnh chưa thi phải không?

- Chưa chị ạ, sang năm.

Nguyệt cười:

- Tôi thấy Thịnh chăm lắm, chắc sang năm thế nào cũng đậu.

Thịnh đùa:

- Vậy mà thấy bói nói số em năm ba keo mới đậu.

Nguyệt lắc đầu:

- Hơi nào mà tin. Bói ra ma quét nhà ra rác mà.

Nguyệt rất dễ thương và tế nhị trong lối đối xử với Thịnh. Những buổi tối ở cạnh bà Tâm, mẹ Nguyệt, Thịnh mang bài ra học. Thịnh ngủ trên chiếc giường con cạnh giường bà Tâm. Bà lại có thói quen để đèn sáng lúc ngủ nên Thịnh dễ dàng học bài. Trong nhà ít người, lúc nào cũng lặng lẽ, buổi tối càng lặng lẽ hơn. Công việc lại nhàn hạ, hầu như chỉ việc... ở cùng phòng với bà Tâm. Thịnh thoảng bà sai bảo một vài công việc lật vạt vạt thôi. Những buổi tối ở đây, Thịnh ưa thả hồn vào những suy tưởng không thật để rồi mỗi sáng đạp xe về nhà cho kịp giờ đi học. Thịnh kiểm điểm lại rồi tự trách mình mơ mộng. Thịnh được biết Nguyệt năm nay lên năm thứ

hai luật. Thịnh thích Nguyệt vì Nguyệt xinh, con nhà giàu lại học giỏi mà không kiêu căng hợm mình. Nguyệt đối xử với Thịnh thật dễ chịu và nhã nhặn, như một người bạn vậy. Thịnh nhớ đến chị Thanh mà bạn bè Thịnh chê là kiêu căng. Một lần Thịnh nói với Nguyệt về cái giàu và sự kiêu căng. Nguyệt đã giải thích:

- Giàu có đâu phải là căn bản của đời sống. Nếu mình cứ ỷ lại nó mà quên đi nhân cách thì mình đâu còn là con người nữa.

Nguyệt điềm đạm và đáng mến. Thịnh không bao giờ hỏi về gia đình Nguyệt và Nguyệt cũng không nói gì. Chỉ có những gì Thịnh thấy trước mắt thì biết có thể thôi.

Một lần Nguyệt hỏi Thịnh học ở đâu. Thịnh đáp tên trường. Nguyệt cười cười.

- Học ở đó có biết Thanh lớp Mười Hai không? Nghe nói là hoa hậu?

Thịnh muốn nói Thanh là chị em nhưng Thịnh không dám, Thịnh sợ làm như thế tình cờ chị Thanh biết chị sẽ buồn, vì chị Thanh không bao giờ muốn gia đình có một người đi giúp việc kiểu như Thịnh. Thịnh nói trở đi.

- Dạ biết. Mà sao chị Nguyệt biết?

- Nghe đứa bạn nói cô nhỏ đó đẹp mà kiêu.

Thịnh lặng người không ngờ tiếng tăm của chị Thanh bay xa đến như vậy. Nhưng Thịnh chắc mình sẽ không dám nói lại với chị Thanh vì chị hẳn sẽ không tin chút nào. Thịnh muốn bình chị Thanh, nhưng thấy mình không thể vịn vào tư thế nào để bênh vực nên thôi.

* * *

Hai cô bé bước chầm chậm trên đường Nguyễn Bình Khiêm bóng mát. Hiền hát khe khẽ:

- *Trả lại em yêu, khung trời Đại học, con đường Duy Tân cây dài bóng mát...*

Khuôn mặt cô bé thật buồn. Hiền hỏi Thịnh:

- Thật không Thịnh.

Thịnh gật đầu:

- Tao đối mày làm gì? Cả nhà tao cũng đang buồn. Biết làm sao được.

Thịnh vừa nói cho bạn nghe việc anh Thái phải đi làm xa. Nỗi buồn không

giấu giếm của bạn làm Thịnh thấy thương Hiền thật nhiều. Thịnh bỗng nắm lấy tay bạn:

- Chiều đến nhà tao chơi.

Hiền hỏi:

- Chiều mày bận đi làm mà.

Thịnh lắc đầu:

- Không, chiều nay tao rảnh công việc về sớm để làm cơm tiễn anh Thái.

Hiền cảm động:

- Cám ơn mày, tao sẽ đến.

Buổi trưa cả nhà ăn cơm xong, Thịnh nói với anh Thái:

- Chiều nay em có rủ Hiền đến ăn cơm tiễn anh đó.

Anh Thái cười:

- Mấy cô thì cứ vẽ vời tiễn với đưa cho mất công, trước sau gì rồi anh cũng đi.

Thịnh cãi:

- Thì chính vì vậy mới tiễn. Nếu anh ở nhà, ai tiễn đưa anh làm chi. Kỳ cục.

Anh Thái dễ dãi:

- Thôi, thôi, các cô muốn sao cũng được.

Thịnh ngập ngừng:

- Anh Thái...

- Sao Thịnh?

- Anh đừng làm Hiền nó buồn tội nghiệp. Nghe tin anh đi nó buồn lắm.

Anh Thái nhẹ lắc đầu. Không phải là anh không hiểu Hiền đâu, nhưng đáng lẽ Hiền đừng nên nghĩ đến anh sẽ đỡ khổ hơn.

Hai anh em cùng nhìn ra bầu trời nặng mây đen. Anh Thái bỗng nói:

- Sắp mùa mưa rồi Thịnh...

* * *

Chị Thanh đang ngồi tiếp chuyện với Tuấn thì Nghiêm đến. Khuôn mặt chị hơi tái nhưng rồi chị Thanh lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Chị đứng lên giới thiệu:

- Anh Tuấn, dân Y khoa, bạn Thanh. Và anh Nghiêm, bạn của nhỏ Thịnh.

Nghiêm bắt tay Tuấn, thản nhiên. Chị Thanh tiếp:

- Thịnh nó ở nhà sau ấy, anh Nghiêm.

Một câu đố khéo thiếu lịch sự. Nghiêm đi thẳng vào sau khi chào Tuấn. Thịnh đứng ở nhà sau nghe rõ tất cả. Cô bé tái người trước thái độ của chị Thanh. Không ngờ chị Thanh lại có thể trắng trợn với Nghiêm như vậy. Sao Nghiêm bình tĩnh thế, nếu là người khác, không hiểu phản ứng sẽ bất lợi cho chị Thanh đến đâu.

Nghiêm đi vào. Thịnh không dám ngược nhìn Nghiêm, cô bé sợ bắt gặp nơi Nghiêm một nét nào đó! Nhưng Nghiêm đã đến bên Thịnh:

- Thịnh!

- Dạ!

Thịnh ngược nhìn Nghiêm. Nụ cười Nghiêm thật ngọt:

- Chủ nhật, Thịnh không đi chơi đâu sao?

Thịnh lắc đầu:

- Không anh ạ. Thịnh bận lo công việc nhà với má.

Thịnh ngần ngừ rồi hỏi nhanh:

- Anh đừng giận chị Thanh nghe, anh Nghiêm. Tính chị vẫn thế.

Nghiêm nhìn Thịnh, tia nhìn thật khó hiểu:

- Anh không giận Thanh đâu, Thịnh đừng lo. Tính anh vẫn không thích giận những người không liên hệ đến mình.

Thịnh ngừng ý nghĩ lại một chút. Có thật chị Thanh không liên hệ gì với anh không?

Tiếng Nghiêm:

- Thịnh sắp nghỉ hè phải không?

- Dạ còn tháng nữa.

- Sang năm Thịnh thi, anh kèm sinh ngữ cho Thịnh. Cô bé có bằng lòng không đó?

Thịnh lặng người nhìn Nghiêm.

Giọng Nghiêm cất lên:

- Thịnh thu hẹp đời sống mình quá. Anh vẫn đến đây thường mà ít khi nào anh nói chuyện được với Thịnh.

Thịnh cười buồn:

- Tại Thịnh thấy nhiều người nói chuyện với anh Nghiêm rồi.

Nghiêm lấy tay vò mẩu giấy vụn trên mặt bàn. Giọng anh bỗng lạ hẳn:

- Thịnh là cô bé lạ lùng nhất mà anh gặp. Anh muốn nói đến đời sống nội tâm của Thịnh. Có lẽ không ai xuyên thủng được lớp kén Thịnh xây đâu phải không Thịnh?

Lời nói Nghiêm như dao nhọn, Nghiêm vô tình không biết đang làm Thịnh buồn đến đâu, Thịnh cắn chặt môi ngăn giọng lệ.

Chị Thanh tiễn khách, tiếng máy xe hơi nổ vang. Chị trở vào, đẩy hãnh diện:

- Xin lỗi anh Nghiêm nghe, hồi nãy bận khách.

Nghiêm bình thản:

- Có sao đâu. Anh đến vẫn vào trong này hoài mà.

Chị Thanh cười cười:

- Bạn thân của Thanh đó. Hẳn học Y khoa, nhà giàu dễ sợ mà ăn chơi cũng ghê lắm. Có điều gặp Thanh là hẳn phải khớp chớ...

Ánh mắt Nghiêm kỳ lạ không thể diễn tả được, chị Thanh vẫn nói tiếp:

- Dạo trước Thanh đâu có cho hẳn biết nhà, sợ khó tìm. Vậy mà biết nhà rồi, hẳn đến hoài, đeo riết làm bực cả mình. Hồi nãy anh đến Thanh định tống hẳn về cho rồi mà không được.

Nghiêm ngạc nhiên:

- Sao lại tống anh ta về!

Chị Thanh không đáp, mỉm cười. Nụ cười chị vẫn đẹp quá, thu hồn quá. Thịnh cúi mặt không dám nhìn...

Nguyễn Thị Như An

Xanh Như Mây Trời

Chương Kết

Chị Thanh đã bắt đầu tâm sự với Thịnh về Tuấn. Có thể chị sẽ lập gia đình với Tuấn khi thi xong. Chị Thanh đang chờ lời cầu hôn của Tuấn. Chị bảo:

- Tuấn giàu lắm mà ọ. Tao hy vọng lấy chồng cho đời sống khá hơn. Nói thật với mà, dạo trước tao có chấm tên Nghiêm, nhưng sau thấy hăn cù lèn và nghèo quá, tao đâm nản.

Chị Thanh may sắm khá nhiều, Thịnh hỏi thì chị cho biết là Tuấn tặng.

- Tuấn hào hoa lắm chứ bộ mà tưởng. Người ta con nhà giàu, tiền bạc đâu có làm gì cho hết.

Động một chút là chị nói đến cái giàu, cái nghèo. Thịnh lảng xa những câu chuyện kiểu đó của chị.

* * *

Thịnh đã dành được một số tiền kha khá nhưng vẫn chưa đủ cho việc chạy chữa cho ba. Bác sỹ Niên cho biết là vị bác sỹ kia còn ở tại Việt Nam lâu nên Thịnh cũng đỡ lo. Bây giờ ngoài số tiền mà Thịnh phụ giúp má mỗi tháng, Thịnh không bao giờ tiêu một chút gì vào đồng lương của mình. Thịnh nhất quyết đưa ba trở lại đời sống bình thường...

Hè đến rồi hè qua. Thịnh đã học lớp Mười Hai. Chị Thanh thi hỏng. Chị không có vẻ buồn bao nhiêu. Hình như chị chờ đợi ở đời sống một cái gì khác hơn là mảnh bằng. Chị vẫn nói với Thịnh, Tuấn sắp đi hỏi chị, Thịnh không biết ngày ấy sẽ đến vào lúc nào, nhưng Thịnh vẫn cầu mong cho chị Thanh đạt được những gì chị mơ ước.

Thịnh cảm nhận tuổi lớn đến với mình. Tìm đủ mọi cách để an thân trong bốn phận. Thịnh thấy càng ngày mình càng xa lạ với con bé Thịnh của những ngày trước. Thịnh bây giờ dẫn đo trong mọi công việc, chi li trong mọi việc. Đời sống không ưu đãi Thịnh nên Thịnh phải tìm cách thích hợp với đời sống. Anh Thái đã về thăm nhà vào mỗi tuần. Thịnh nhìn thấy hạnh phúc trong mắt bạn mỗi lần anh mình về phép. Có lẽ anh Thái cũng quý mến Hiền... Hiền dễ thương, Hiền thanh nhã. Thịnh đôi lúc hơi buồn cười

khi thăm nghĩ nếu một ngày nào đó, anh Thái muốn lập gia đình với Hiền. Đưa bạn thân bỗng trở thành chị dâu chắc là ngộ lắm. Mà Hiền có thể đạt mơ ước. Chỉ có Thịnh...

... Và Nghiêm, vẫn không bao giờ Thịnh quên được dù Thịnh cố tình trốn lánh Nghiêm.

Con đường Nguyễn Bình Khiêm đầy lá me bay, những buổi trưa tan trường bóng lá xanh sân, Thịnh đã đi với bao nhiêu mơ mộng.

Nguyệt mới hai mươi hai, nhưng ý nghĩ Nguyệt rất người lớn. Những lần nói chuyện với Nguyệt, Thịnh học được nhiều điều hay nơi thiếu nữ này.

* * *

Mấy hôm nay chị Thanh buồn buồn. Thịnh không hiểu tại sao, cũng không dám hỏi chị Thanh sợ khơi động một điều gì mà người khác muốn giấu kín. Buổi tối bây giờ Thịnh không còn ở nhà, không còn ngủ chung với chị Thanh nên cũng không nghe được những lời chị tâm sự. Có điều, hình như cả tuần nay không thấy Tuấn đến nữa. Thịnh lờ mờ đoán có lẽ hai người giận nhau cũng nên!

Trưa, Thịnh vào giường nằm nghỉ, định dỗ giấc ngủ một chút trước khi đến hăng buôn nhưng vừa vào, Thịnh khựng lại khi thấy chị Thanh đang nằm úp mặt trên gối khóc. Thịnh định rút lui nhưng chị Thanh đã gọi lại:

- Thịnh.

Thịnh bước nhẹ nhẹ đến ngồi bên mép giường:

- Sao chị buồn.

- Tao chán sống lắm.

Thịnh lo lắng:

- Chuyện gì đến nỗi chị phải nói như vậy. Em nghe được không?

- Tuấn đi rồi!

Thịnh hơi ngạc nhiên:

- Đi? Mà anh đi đâu hả chị?

- Đi nước ngoài.

Thịnh thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy thì chị lo gì. Anh đi mai một anh về, càng có tương lai hơn nữa.

Chị Thanh lắc đầu:

- Không phải đâu, Tuấn đi ở luôn.

Thịnh thắc mắc:

- Chị nói thế em không hiểu?

Giọng chị Thanh đầy nước mắt:

- Thì chính tao cũng đâu có hiểu. Tuấn hứa hẹn với tao đủ điều, nào là nhất định đi hỏi tao trong năm nay, nào là đám cưới sẽ thế này thế nọ... đừng một cái, hấn đi...

Thịnh thấy thương hại chị Thanh. Quả thật, chị chỉ xét người qua cái vỏ bề ngoài. Cũng may là sự lầm lẫn của chị chưa có gì tai hại lắm. Chị Thanh bỗng hỏi:

- Cả tuần nay anh Nghiêm không đến à?

Thịnh sững người lại. Quả tim cô bé nhói đau. Chị Thanh sao đột nhiên nhớ đến Nghiêm? Hay chị định quay trở lại với Nghiêm sau khi giữa chị và Tuấn đã hết? Thịnh nghẹn giọng trong khi chị Thanh vẫn mơ màng:

- Chắc anh Nghiêm giận tao nhiều... nhưng kệ, để tao làm lành với anh thử coi... anh Nghiêm dù sao cũng học giỏi, chỉ tội nghèo... tao hết ham giàu rồi.

Thịnh đứng lên đi ra. Cô bé thấy bầu trời quay cuồng. Chị Thanh! Đáng lẽ chị không nên làm như thế, nghĩ như thế.

* * *

- Trưa mai Thịnh ghé nhà tôi ăn cơm nghe.

Nguyệt nói, tay cầm một lô sách đưa cho Thịnh. Đây số sách Nguyệt đã đọc rồi, cho Thịnh mượn. Lâu nay Nguyệt vẫn đưa cho Thịnh những loại sách học hỏi như thế này. Thịnh đón chõng sách trên tay Nguyệt.

- Buổi trưa em bận lắm chị Nguyệt. Em đi học về, ăn cơm xong em lại phải đi làm buổi chiều ngay.

Nguyệt ngạc nhiên:

- Thế mà sao lâu nay tôi không biết. Thì ra Thịnh phải đi làm thêm buổi chiều nữa ư? Thịnh làm gì lắm vậy, rồi tiền bạc để đâu cho hết?

Thịnh thật thà:

- Ba em đau, ông cụ bị hỏng hai mắt trong tai nạn xe hơi ạ. Bây giờ, em phải kiếm tiền cho đủ để ba em chữa bệnh.

Nguyệt xúc động:

- Tôi không ngờ Thịnh thương gia đình đến như vậy. Sao lâu nay Thịnh không nói với tôi?

Thịnh cúi đầu:

- Em nghĩ đó là chuyện riêng gia đình em nên em không nói ra. Vả lại...

Nguyệt cắt lời:

- Không, tôi muốn nói một ý khác. Sao Thịnh không nói ra với tôi, tôi có thể đưa cho Thịnh mượn trước một số tiền để đưa bác đi chữa mắt.

Thịnh run run nhìn Nguyệt cảm động. Không ngờ cô gái này tốt như vậy!

- Em sợ làm phiền chị, vả lại em không dám lợi dụng lòng tốt của chị đâu.

Nguyệt lắc đầu:

- Có gì mà Thịnh nói quá. Tôi chỉ cho Thịnh mượn trước rồi trả dần vào tiền lương Thịnh. Đối với tấm lòng Thịnh lo cho bác, tôi làm thế không có gì đáng gọi là quý lắm đâu Thịnh cứ cho tôi biết rõ số tiền Thịnh cần?

Thịnh rụt rè:

- Dạ, để em đi hỏi lại bác sỹ đã.

- Vậy trưa mai Thịnh ghé ăn cơm nhé.

Rồi để cho Thịnh khỏi thắc mắc, Nguyệt tiếp:

- Ngày mai anh tôi về nhà... mẹ tôi cho gọi anh ấy... nhà không có ai mà tôi làm cơm đãi ảnh nên... mời Thịnh làm khách vậy.

Thịnh ngạc nhiên:

- Anh chị.. sao em không thấy lâu nay?

Nét mặt Nguyệt thật buồn:

- Ba mẹ tôi ly thân, tôi sống với mẹ còn ảnh sống với ba. Mẹ tôi giận ba và ảnh nên không bao giờ ảnh về đây hết. Không hiểu sao lúc này mẹ tôi đổi ý, bảo mời ảnh về cho mẹ tôi nói chuyện... có lẽ bà cụ muốn anh tôi về sống chung cho vui?

Thịnh áy náy:

- Nếu một mình chị thì.. em dám đến. Có ảnh nữa, em lại ăn kỳ quá.

- Không đâu. Ảnh hiền và dễ thương mà. Vả lại, ăn cơm có hai anh em buồn chết. Thịnh đến nhé.

Thịnh không muốn làm buồn lòng Nguyệt. Cô bé gật đầu.

* * *

Nguyệt cười thật vui đón Thịnh:

- À Thịnh. Cứ lo Thịnh không đến. Thịnh đi bằng gì vậy?

Thịnh cười nhẹ chào Nguyệt:

- Dạ em đi xe lam.

- Đi xe lam phải đi bộ xa hả Thịnh?

- Dạ, đi bộ một chút xíu hà.

Nguyệt nắm tay Thịnh vào nhà.

- Thịnh thấy không, nhà vắng hoe hà, tính tôi với anh tôi khác nhau lắm, hai đứa ăn cơm với nhau thế nào cũng gây lộn. Có thêm Thịnh, ảnh không lộn xộn với tôi.

Rồi Nguyệt cười thân ái. Thịnh ngạc nhiên không thấy anh Nguyệt đâu, Nguyệt nói:

- Ảnh ở trong phòng mẹ tôi. Mình vào bàn trước là vừa.

Cánh cửa ăn thông sang phòng bà Tâm chợt mở... và Nghiêm, vẫn Nghiêm với áo chemise trắng, nụ cười thân quen... sao lại là Nghiêm ở đây, giờ phút này! Thịnh mở lớn đôi mắt đến nứt khóe, không tin sự thật trước mắt mình...

Nghiêm gọi:

- Thịnh!

Thịnh thấy mắt mình như hoa lên tai ù đi... Nghiêm... Nghiêm. Khuôn mặt Nguyệt và những nét hao hao quen biết... tại sao mình không nhớ là ba mẹ Nghiêm cũng ly thân... chắc tại mình không thể nào ngờ... Nhòa nhạt chung quanh Thịnh là giọng Nghiêm và khuôn mặt Nguyệt...

... Thịnh bỗng quay mình chạy đi. Thịnh không nhìn thấy gì nữa. Cô bé chỉ còn thấy con đường lát sỏi từ nhà ra cổng, cánh cổng mở tung rồi cô bé chạy băng ra đường. Thịnh gọi đại một chiếc xích lô rồi gieo mình vào... Mơ hồ sau lưng Thịnh, có giọng Nghiêm trầm ấm và tiếng Nguyệt thanh cao cất lên...

* * *

Thịnh đi lang thang trên những con đường thật vắng, bước chân cô bé vô định dẫm lên những lề đường lạ... Thịnh không hiểu bây giờ là mấy giờ...

Thịnh không hiểu công việc ở chỗ làm có chờ đợi mình không? Thịnh không còn biết chờ và muốn gì nữa. Cuộc gặp gỡ Nghiêm bất ngờ và gieo vào lòng cô bé mỗi xáo trộn quá lớn... Thịnh không biết mình nên đi đâu và mình muốn gì? Sao Nghiêm lại là anh Nguyệt? Mình chạy trốn đâu cũng gặp Nghiêm... bây giờ mình đã biết Nghiêm từ đâu đến...

* * *

Một tháng trời trốn lánh, Thịnh vui đầu vào việc học và công việc kế toán để tìm quên. Nghiêm đến chơi, bình thường chỉ có Thịnh biến đi. Hiền vẫn hỏi Thịnh, sao như mất hồn, Thịnh cười buồn với bạn. Câu trả lời dường như xa tít tắp ở một thưở nào...

Chuông tan trường vang lên. Hiền hỏi bạn:

- Hôm nay mày đi bộ à?

Thịnh gật:

- Tao đi xe bus. Xe đạp thẳng Thuận mượn.

- Vậy đi với tao. Tao cũng đi bộ.

Hai cô bé sánh bước đi. Im lặng. Bỗng Hiền nói:

- Ai in là anh chàng hay đến nhà mày kia.

Thịnh giật mình nhìn theo tay Hiền chỉ. Bên kia đường. Nghiêm ra chiếc xe băng qua. Thịnh thấy mắt mình như tối lại. Hiền nói nhanh:

- Thôi ô-voa nghe, mai gặp.

Cô bé lẩn nhanh. Thịnh nghe thấy tiếng Nghiêm:

- Anh đưa Thịnh về.

Thịnh thấy chân mình vẫn bước đều. Thịnh không hiểu vì sao mình không nói được gì. Nghiêm dụi dàng:

- Thịnh!

Thịnh dừng lại. Họ đối diện nhau, thật gần, Thịnh cúi đầu, không dám nhìn Nghiêm. Anh ác lắm, tìm Thịnh làm gì tội nghiệp Thịnh. Vẫn tiếng Nghiêm:

- Anh nghe Nguyệt nói nhiều về Thịnh. Sao Thịnh lại giấu anh về việc chạy chữa cho Bác? Sao Thịnh trốn lánh anh trong khi anh cố tìm kiếm Thịnh?

Giọng cô bé thốn thức:

- Thịnh sợ.

Nghiêm cười ấm cả buổi trưa:

- Anh đã làm gì cho Thịnh sợ? Thịnh, anh rất hiểu Thịnh, đừng bao giờ quên điều đó. Nếu Thịnh coi anh tầm thường như tất cả những người con trai khác thì thôi, chúng ta chia tay nhau ở đây. Còn nếu Thịnh còn nhìn thấy ở anh một điều gì khác như anh đã nhìn thấy ở Thịnh thì Thịnh lên đây anh đưa bé về... như một buổi sáng tình cờ, anh đã gặp bé... bé chưa quên phải không, Toàn Thịnh?

Hai giọt nước mắt long lanh trên má thiếu nữ. Thịnh vén vạt áo dài trắng, ngồi lên yên sau chiếc xe. Nghiêm cười với Thịnh rồi rồ ga. Qua vai áo Nghiêm, Thịnh thấy không gian bỗng chùng xanh ngắt màu hy vọng, xanh như mây trời.

hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy :Mai Anh

Sưu tầm: Chân Trời Mới

Nguồn: tuoihoahatnang

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 26 tháng 10 năm 2008